

Care Este Destinul Tău?

©1996, 1999, 2000, 2002, 2008 Biserica Unită a lui Dumnezeu, *O Asociație Internațională*

Toate drepturile rezervate. Tipărită în Statele Unite ale Americii.

Scripturile în această broșură sunt citate din traducerea românească a lui Dumitru Cornilescu prin e-Sword © copyright 2000-2008 Rick Myers, www.e-Sword.net, toate drepturile rezervate mondial (dacă nu este menționat altfel).

Autor: Roger Foster, Tom Robinson. Scriitori contributory: Scott Ashley, Jerold Aust.

Recenzi Editoriali : Jim Franks, Bruce Gore, Paul Kieffer, Graemme Marshall, John Ross Schroeder, Richard Thompson, David Treybig, Leon Walker, Donald Ward, Lyle Welty.

ACEASTĂ PUBLICAȚIE NU ESTE DE VÂNZARE. Este un serviciu educativ gratuit în interesul public, publicată de Biserica Unită a lui Dumnezeu, *o Asociație Internațională* [United Church of God, *An International Association*]

Întrebarea Veacurilor

Care este destinul nostru? Dece existăm? Există vre-un motiv, vre-un scop, pentru existența omenească? Întrebările acestea i-au preocupat pe cei mai mari gânditori și filozofi de-a lungul veacurilor.

Noi medităm asupra semnificației vieții. În mod normal un copil se minunează, „de unde am apărut?” Ca adulți, noi ne întrebăm, în special în anii apusului vieților noastre: Este viața aceasta fizică totul? Are viața mea vre-un scop?

Gândește-te la propria ta existență. Poți să vezi un scop pentru viața ta proprie cu toate înălțările și coborârile, cu amestecul ei de bucurii și de necazuri? Simți un sens de valoare în munca, provocările și incertitudinile ei?

Dece te-ai născut? În paginile ce urmează vom explora subiectul acesta, unul dintre cele mai mari mistere.

Locul omului în creație

Cu trei mii de ani în urmă, regele David a considerat lipsa de importanță a ființelor omenești când sunt comparate cu imensitatea cerului nopții. Ca cioban, el a petrecut multe nopți afară, sub cerul gol, privind la expansiunea plină de stele de deasupra capului lui. Ia notă de gândurile pe care le-a înregistrat în Psalmul 8:3-4: „Cînd privesc cerurile-lucrarea mâinilor Tale – luna și stelele pe cari le-ai făcut, îmi zic: „Ce este omul, ca să Te gîndești la el? Și fiul omului, ca să-l bagi în seamă?”

David s-a minunat dece, considerînd magnificența și vastitatea universului, Dumnezeu este atât de preocupat de ființele omenești și de viitorul lor. El și-a dat seama că, în spațiul mai larg al imensității cerurilor, noi apărăm cât suntem de neînsemnați. Totuși, el a sesizat că în planul măreț al Dumnezeului Creator, nici o parte a creației fizice a lui Dumnezeu nu poate nici măcar să înceapă să se compare cu scopul Lui pentru ființele omenești.

Înțelegînd că numai Dumnezeu poate dezvălui scopul Său pentru crearea noastră, David a continuat meditarea sa asupra destinului omului: „L-ai făcut cu puțin mai pe jos decât Dumnezeu, și l-ai încununat cu slavă și cu cinste. I-ai dat *stăpînire* peste lucrurile mâinilor Tale, toate le-ai pus supt picioarele lui: oile și boii laolaltă, fiarele cîmpului, păsările cerului și peștii mării, tot ce străbate cărările mărilor” (versurile 5-8, accentuarea adăugată peste tot).

David se gîndea la stăpînirea pe care Dumnezeu a dat omenirii la creație, folosind parte din același limbaj ca în Genesa 1:26. „Apoi Dumnezeu a zis: „Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră; el să stăpînească peste peștii mării, peste păsările cerului, peste vite, peste tot pămîntul și peste toate târătoarele cari se mișcă pe pămînt.” Deci omul a fost făcut în imaginea lui Dumnezeu ca să aibă stăpînire peste creația Sa.

David și-a dat seama că Dumnezeu acordase deja oamenilor capacitatea de a administra o parte importantă a creației Sale – planeta noastră și minunățiile ei. Dar el a știut că *urma să vină mult mai mult*.

Cuvintele lui David din Psalmul 8 sunt citate în Evreii 2:6-8, cu un comentariu explicativ la sfârșit: „Ba încă, cineva a făcut undeva următoarea mărturisire: „Ce este omul, ca să-Ți aduci amine de el, sau fiul omului, ca să-l cercetezi? L-ai făcut pentru puțină vreme mai pe jos de îngerii, l-ai încununat cu slavă și cu cinste, l-ai pus peste lucrările mâinilor Tale: *toate le-ai supus supt picioarele lui.*” În

adevăr, dacă i-a supus toate, nu i-ai lăsat nimic nesupus. Totuși, acum, încă nu vedem că toate îi sunt supuse.”

„Toate” aici este tradus din cuvântul grec *ta panta*, însemnând „totul în întregime” – esențial „universul.” *Aceasta* este ceea ce Dumnezeu a hotărât să-i fie în supunerea omului – dar, cum este clarificat aici, *nu încă*.

Într-adevăr, cum privea el la măreția cerului de deasupra capului său, David ar fi putut să-și reamintească proclamația uimitoare făcută de Dumnezeu prin Moise „soarele, luna și stelele, toată oștirea cerurilor, ...căci acestea sunt lucruri pe cari Domnul, Dumnezeul tău, le-a făcut și le-a împărțit ca să slujească tuturor popoarelor, sub cerul întreg.”

Aceasta este uimitor de contemplat! Versurile acestea dezvăluie că omul a fost creat ca să împărtășească stăpânirea cu Dumnezeu *peste întregul univers creat*. Totuși acesta este *numai un singur aspect al unei realități și mai mari*.

Dincolo de visurile noastre cele mai extraordinare

Ce înseamnă să spui că Dumnezeu a făcut omenirea „pentru puțină vreme mai pe jos de îngeri”? Cum David a privit la întinderea vastă de deasupra lui, ce a spus el în realitate a fost că omul a fost cu puțin mai jos decât duhurile nemuritoare? Ca creaturi materiale, muritoare, noi suntem cu mult, mult mai jos decât ce dezvăluie Scripturile despre puterea și gloria ființelor din tărâmul ceresc.

În loc de „puțin mai jos,” poate că o mai bună redare este traducerea Bibliei Noi Americane Standard a Evrei 2:7: „Tu l-ai făcut pe el pentru o scurtă vreme mai jos decât îngerii...” Aceasta pare mai probabilă, considerând marele golf care există între noi și împărăția cerească, și implicația este uluitoare. Pentru că dacă noi suntem numai temporar la un nivel de existență mai joasă decât îngerii, atunci ce ne spune aceasta despre viitor?

Consideră din nou ce a zis Dumnezeu în Genesa 1:26: „Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră; el să stăpânească...” În toată creația fizică a lui Dumnezeu, El a făcut *numai omul* în imaginea și asemănarea Sa. El a dat *numai omului* stăpânire sau control peste creație. *Omenirea este unică* în cadrul creației lui Dumnezeu. Și Dumnezeu a plănuit pentru noi un destin de neînchipuit!

Apostolul Pavel vorbește despre minunatul plan al lui Dumnezeu: „Vreau să zic: taina ținută ascunsă din vecinicii și în toate veacurile, dar descoperită acum sfinților Lui” (Coloseni 1:26); compară cu 1 Corinteni 2:7; Efeseni 3:9).

De-a lungul veacurilor majoritatea copleșitoare a oamenilor nu au reușit să cuprindă viitorul uluitor pe care Dumnezeu l-a pregătit pentru cei care dezvoltă o relație corectă cu El. Așa cum a spus Apostolul Pavel: „Lucruri, pe cari ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit, și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile, pe cari le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-l iubesc” (1 Corinteni 2:9).

Scripturile ne spun că destinul nostru poate depăși orice ne putem noi imagina în cele mai extraordinare visuri! Nu este momentul să-L lăsăm pe Dumnezeu să ne explice – din Cuvântul Său – ce are pregătit pentru noi în mintea Sa?

Un pasagiu profetic ne dă primul indiciu despre viitorul nostru fantastic. Vorbind despre învierea morților, ne spune că va veni un timp când „Mulți din cei ce dorm în țărâna pământului se vor scula: unii pentru viața vecinică, și alții pentru ocară și rușine vecinică.” Adaugă: „*Cei înțelepți vor străluci ca strălucirea cerului, și cei ce vor învăța pe mulți să umble în neprihănire vor străluci ca stelele, în veac și în veci de veci*” (Daniel 12:2-3).

Aceasta este numai o *aluzie* a uimitorului viitor pe care Dumnezeu l-a plănuit pentru noi – *să trăim veșnic, strălucind în glorie ca niște diamante stelare!*

Duhul din Om

Ființele omenești au un component spiritual în constituția lor. Așa cum spune Job 32:8 „duhul din om” (Biblia Ortodoxă Română). Apostolul Pavel precizează: „În adevăr, cine dintre oameni cunoaște lucrurile omului, afară de duhul omului, care este în el” (1 Corinteni 2:11).

Este duhul acesta omenesc care împarte intelectul omenesc creierului nostru fizic, creând mintea omenească. Este ceea ce îi face pe oameni cu mult mai inteligenți decât animalele.

Totuși în aspectul acesta spiritual al existenței omenești nu este nimic asemănător cu concepția sufletului nemuritor. Duhul din om nu este animat prin el însuși. Nu este o entitate de duh care „continuă să trăiască” după moarte. Așa cum arată Scripturile, duhul

omenesc nu are conștiință în afara trupului, pentru că omul este muritor. Când murim, nu mai avem cunoștință de absolut nimic – până, în momentul următor, când Dumnezeu va pune duhurile noastre individuale în trupuri noi pe care El ni le va da, deci aducându-ne înapoi la viață.

Duhul omenesc este absolut important destinului nostru, pentru că Duhul Sfânt al lui Dumnezeu unindu-se cu el este ceea ce ne face copiii lui Dumnezeu (Romani 8:16). Și tocmai cum duhul omenesc ne dă înțelegerea omenească, tot așa Duhul lui Dumnezeu ne dă o înțelegere mai înaltă, dumnezeiască (1 Corinteni 2:10-16). Noi nu suntem născuți cu Duhul Sfânt dar îl primim de la Dumnezeu urmând pocăința și botezul (Faptele Apostolilor 2:38).

Ce este omul acum

Însă, înainte ca noi să putem pricepe destinul etern al omului, avem nevoie să înțelegem clar ce este omul acum. Noi suntem ființe fizice, compuse din substanțe chimice ale pământului. Așa este cum ne-a creat Dumnezeu: „Domnul Dumnezeu a făcut pe om din țărâna pământului, i-a suflat în nări suflare de viață, și omul s-a făcut astfel un suflet viu” (Genesa 2:7).

Dar aproape toate religiile antice au promovat eroarea că omul este o entitate spirituală imaterială restrânsă pentru un timp în carnea fizică. Ele au învățat că omul are o compoziție dublă, că ființa omenească este atât un corp fizic cât și un suflet nemuritor.

Chiar și astăzi, cei mai mulți oameni cred că după ce trupul nostru fizic moare, presupusul nostru suflet „nemuritor” va continua ca o entitate vie și conștientă separată de corp. Ideea aceasta că noi avem un suflet care este nemuritor nu este promulgată nicăieri în Sfintele Scripturi. Ne-a venit din superstițiile religiilor din antichitate – posibil chiar atât de demult cât Edenul, când Satana a convins-o pe Eva că ea nu avea să moară dacă nu avea să-L asculte pe Dumnezeu (Genesa 3:2-4).

Dimpotrivă, Biblia ne spune clar că „sufletul” nostru este muritor, în loc de nemuritor, pentru că poate muri (Ezekiel 18:4, 20; Matei 10:28). Într-adevăr, cuvintele traduse în mod obișnui în Biblie ca „suflet” -- Ebraicul *nephesh* în Vechiul Testament și greul *psuche* în cel Nou – se referă simplu la creaturi fizice, muritoare. Ele sunt folosite nu numai în referință la ființele omenești, dar și la multe feluri de animale, incluzând păsări, reptile și pești.

Biblia este foarte clară că *nemurirea* nu este ceva ce noi *posedăm deja*. Pavel ne spune clar că singur Dumnezeu este nemuritor (1 Timotei 6:13-16). El explică cum că noi suntem „putrezibili” și „muritori,” și că „muritorul acesta trebuie să-și pună nemurirea” fiind schimbat dintr-o existență „putrezibilă” la una „neputrezibilă” când se va reîntoarce Isus Hristos la sunetul ultimei trompete (1 Corinteni 15:51-53; compară cu 1 Tesaloniceni 4:16; Apocalipsa 11:15).

În momentul acesta, slujitorii lui Dumnezeu sunt aceia care „caută slava, onoarea și nemurirea” (Romani 2:7) – arătând că ei nu sunt încă nemuritori. Dar ei înțeleg că, sacrificându-și propria Sa viață

pentru a noastră, Isus Hristos „a nimicit moartea și a adus la lumină viața și neputrezirea prin Evanghelie” (2 Timotei 1:10). Nemurirea este posibilă numai prin Mântuitorul omenirii, Isus Hristos (Faptele Apostolilor 4:12).

Din nou, omul este muritor! Viața omenească este temporară! Noi suntem ființe fizice care putem muri. Putem înceta să existăm. Viața noastră nu se află într-un presupus suflet nemuritor. Nu se pot găsi asemenea învățături în Scripturi. Când murim, conștiința noastră încetează (Psalm 6:5; Ecleeziast 9:5; 10), nu continue într-o formă modificată.

Există un element spiritual în existența omului dar nimic ca concepția unui suflet nemuritor („Duhul din Om” la pagina 3).

Corectarea direcției și a traseului: planificate dela început

Apostolul Pavel ne spune că Dumnezeu a făcut planuri pentru viitorul nostru minunat încă înainte de a fi creat primii noștri părinți, Adam și Eva. El a plănuit destinul nostru: „după hotărârea Lui și după harul care ne-a fost dat în Hristos Isus, înainte de vecinicii” (2 Timotei 1:9).

Viitorul nostru veșnic a fost parte din mărețul plan și scop al lui Dumnezeu înainte să existe lumea aceasta. Chiar și atunci, Dumnezeu a determinat că numai un Răscumpărător perfect ar putea să aducă planul Său suprem la îndeplinire – așa cum a prevăzut El că ființele omenești aveau să devieze dela cursul pe care li l-a stabilit.

La crearea primului bărbat și femeie, Adam și Eva, Dumnezeu i-a prezentat cu o alegere între două moduri de viață. El le-a instruit clar pe aceste prime ființe omenești să ia din pomul vieții. Ca Creatorul lor, Dumnezeu le-a dorit să-și dezvolte o relație personală apropiată de El. Pomul vieții din Grădina Edenului a simbolizat o relație de ascultare care urma să conducă la viața veșnică (Genesa 2:9, 3:22).

Însă, a fost și o altă opțiune – una care avea să conducă la dezastru! În loc să aleagă viața prin ascultarea Lui, ei au putut să-și aleagă o viață în care puteau să-și hotărască pentru ei înșiși ce este bine și rău prin neascultarea lui Dumnezeu. Un alt pom din grădină a simbolizat această alegere – pomul cunoașterii binelui și a răului (Genesa 2:16-17;

3:1-6). Dumnezeu le-a poruncit explicit să nu ia din pomul acesta, dar El nu i-a împiedicat de a o face. Ei au avut libertatea de alegere.

Prin acțiunea lor deliberată, Adam și Eva au refuzat modul de viață pe care li-l poruncise Dumnezeu (Genesa 3:6). În loc de a depinde de Dumnezeu să le arate modul corect de viață, ei au ales să depindă de ei înșiși. Ei au pornit într-o direcție greșită, care este o amestecătură de bine și de rău.

Prin hotărârea lor, ei și-au adus asupra lor pedeapsa păcatului, care este suferința și până la urmă moartea (Romani 6:23). Din vremea lor, toată omenirea le-a urmat exemplul, și a devenit coruptă de păcat (Romani 5:12). Toți s-au abătut dela modul de viață dezvăluit al lui Dumnezeu (Romani 3:23). Omenirea până în ziua de azi continuă în modul acesta, care conduce la moarte (versurile 9-12).

Pentru motivul acesta planul lui Dumnezeu include un Mântuitor, Mesia – „Mielul [sacrificial] lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii!” (Ioan 1:29). Prin sacrificiul lui Isus Hristos, ființele omenești pot fi împăcate cu Dumnezeu, și iertarea lui Dumnezeu a păcatelor lor elimină pedeapsa cu moartea (Coloseni 1:20-22).

Cu iertarea și ajutorul lui Dumnezeu, omul poate fi adus înapoi pe traseu să primească dela El darul vieții veșnice (Romani 6:23, 8-11). Destinul omului zace în viața aceasta veșnică. (Citește despre modul în care

ființele omenești pot fi împăcate cu Dumnezeu în broșurile noastre gratuite *Transformându-ți viața: procesul de convertire* [*Transforming*

your life: The Process of Conversion] și *Calea spre viața veșnică* [*The Road to Eternal Life*].

Darul lui Dumnezeu al vieții viitoare

Multe pasaje dezvăluie că singura noastră speranță pentru viața veșnică zace în a fi înviați dela moarte într-un corp transformat întocmai cum fusese Isus Hristos. (Pentru o explicație detaliată a ceea ce are loc în realitate la moarte și după aceea, și multe idei greșite asociate cu viața după moarte, negreșit să ceri, sau să cobori depe Internet la www.ucg.org/litlibrary/easteuropean/, broșurile noastre gratuite: *Cer și Iad: ce învață Biblia în realitate* [*Heaven and Hell: What does the Bible Really Teach?*] și „*Ce se întâmplă: după moarte?*” [*What Happens After Death?*].

Mai mult, de asemenea Biblia este foarte clară că fiind înviați la nemurire vine numai prin mila binevoitoare a lui Dumnezeu: „Fiindcă plata păcatului este *moartea* (nu viața nemuritoare într-o altă formă sau loc): dar darul fără plată al lui Dumnezeu este *viața vecinică* în Isus Hristos, Domnul nostru” (Romani 6:23).

Viața veșnică este *darul* lui Dumnezeu pentru acei care se întorc dela calea păcatului și încep să I se supună Lui din inimă. Din nou, nu este ceva ce ființele omenești posedă din naștere. În loc, este ceva ce Dumnezeu ne oferă nouă – *dacă* ne întoarcem dela vechile noastre căi păcătoase și, prin Isus Hristos, Îi acceptăm iertarea și călăuzirea într-o viață nouă.

Aceasta este ceea ce dorește El pentru fiecare: „Dumnezeu, Mântuitorul nostru, care voiește ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștința adevărului.” (1 Timotei 2:3-4). El nu „dorește ca nici unul să nu piară, ci toți să vină la pocăință” (2 Petre 3:9). Dumnezeu dorește mai mult decât orice să ne dea darul vieții veșnice. El va face tot ce Îi va sta în putință pentru ca noi să primim destinul veșnic pe care L-a plănuțit pentru noi!

Dar care este exact destinul acesta? Să cercetăm mai departe ce ne dezvăluie Biblia.

Copiii proprii literali ai lui Dumnezeu

Scripturile dezvăluie că toată lumea a descins din primele două ființe omenești, Adam și Eva. Noi le suntem familia lor extinsă. Prin crearea unei asemănări directe cu Dumnezeu, Adam a fost în esență un fiu al lui Dumnezeu (Luca 3:38; compară cu Genesa 5:1-3). Deci, pentru că noi suntem descendenți din Adam, noi suntem de asemenea fiii lui Dumnezeu. Dumnezeu este Tatăl nostru pentru că El l-a creat pe primul nostru tată. Cum ne spun Faptele Apostolilor 17:28-29, „fiindcă suntem de neam din Dumnezeu.”

Dar scopul lui Dumnezeu merge cu mult mai departe de crearea unor ființe omenești muritoare, pieritoare. El este în procesul de a modela și forma „o făptură nouă” (2 Corinteni 5:17), procreând proprii Săi copiii spirituali – copii nemuritori și incoruptibili îmbibați cu însăși firea și caracterul Său.

Cu cât înțelegem mai exact ce înseamnă aceasta, cu atât mai impresionați vom deveni – nu numai de măreția scopului lui Dumnezeu dar și de însemnătatea acestuia *pentru fiecare dintre noi personal*.

O familie după chipul lui Dumnezeu

Pavel explică creația aceasta nouă contrastând „omul cel vechi care se strică după poftele înșelătoare,” cu „omul cel nou, *făcut după chipul lui Dumnezeu*, de o neprihănire și sfințenie pe care o dă adevărul” (Efeseni 4:22-24).

Pavel descrie o transformare spirituală mult necesară oamenilor. Mai întâi se cere o schimbare în firea și caracterul persoanei. Aceasta este urmată de înviere – o metamorfoză totală într-o ființă spirituală cu viață veșnică.

Dumnezeu realizează transformarea aceasta prin puterea Duhului Sfânt. Un termen biblic pentru această transformare este *mântuirea*. Pavel îi descrie pe acei care vor primi mântuirea ca copiii lui Dumnezeu: „Însuși Duhul [adică Duhul Sfânt al lui Dumnezeu] adeverește împreună cu duhul nostru [duhul nostru individual] că *suntem copii ai lui Dumnezeu*. Și, dacă suntem copiii, suntem și moștenitori: *moștenitori ai lui Dumnezeu, și împreună moștenitori cu Hristos*, dacă suferim cu adevărat împreună cu El, *ca să fim și proslăviți împreună cu El*” (Romani 8:16-17).

Putem noi să începem să cuprindem semnificația declarației inspirate a lui Pavel? Explică de ce suntem noi aici, motivul exact al existenței noastre, *dece am fost noi născuți*. Îi dă însemnătate vieții însăși. Explică de ce Dumnezeu dorește ca toată lumea să ajungă la cunoașterea adevărului. Dumnezeu, ne spun Scripturile, *este în procesul de creare a unei familii – propria Sa familie*. Avem ocazia neprețuită să facem parte din familia aceasta – *familia lui Dumnezeu!*

Relația aceea de familie – noi devenind *copiii lui Dumnezeu Tatăl* – este inima și miezul planului de necrezut al lui Dumnezeu pentru omenire!

Dela bun început scopul acesta a fost declarat clar de Dumnezeu. Observă din nou cuvintele din Genesa 1: „Apoi Dumnezeu a zis: „Să facem om după *chipul Nostru, după asemănarea Noastră*...Dumnezeu a făcut pe om după *chipul Său*...parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut” (versurile 26-27). Bărbații și femeile sunt creați *după chipul și asemănarea lui Dumnezeu* să fie *ca El*.

Limbajul acesta privește familia. Consideră a fost după crearea plantelor și animalelor ca fiecare să se reproducă „după felul lor,” că Dumnezeu a zis: „Să facem om *după chipul Nostru, după asemănarea Noastră*” (versul 26). Aceasta arată că omul a fost creat conform cu „felul lui Dumnezeu.”

Într-adevăr, pentru a ne ajuta să înțelegem paralela cu Dumnezeu creând omul după chipul și asemănarea Sa, Genesa 5:3 spune că mai târziu primul om Adam „a născut un fiu *după chipul și asemănarea lui*, și i-a pus numele Set.” Astfel Dumnezeu se reproducea El însuși prin omenire. În curând vom afla mai mult despre aceasta.

Dumnezeu este clar că familia Sa include oameni care sunt bărbați și femei fizice, atât fii cât și fiice: „Căci toți sunteți fii ai lui Dumnezeu, prin credința în Hristos Isus. Toți cari ați fost botezați pentru Hristos, v-ați îmbrăcat cu Hristos. Nu mai este nici Iudeu, nici Grec; nu mai este nici rob nici slobod; nu mai este nici parte bărbătească, nici parte femeiască, fiindcă toți sunteți una în Hristos Isus. Și dacă sunteți ai lui Hristos, sunteți „sămânța” lui Avraam, moștenitori prin făgăduință” (Galateni 3:26-28).

Biblia se referă adesea colectiv la copiii fizici de ambele genuri ca „fii” pentru că acesta fusese obiceiul la vremea când a fost scrisă Biblia. Obiceiul acesta a continuat în multe limbi de a cursul veacurilor. În limba ebraică și cea greacă, în care Biblia a fost scrisă inițial, „fii” a fost folosit ca să se refere la „descendenți” în general. Noi, la fel, folosim cuvintele *omenire* și *frați* în sens colectiv ca să includă ambele sexe.

Dumnezeu ne spune, „Eu vă voi fi Tată, și voi *Îmi veți fi fii și fiice*, zice Domnul Cel Atotputernic” (2 Corinteni 5:18). Întocmai cum bărbații și femeile sunt copiii lui Dumnezeu prin creația fizică, la fel ambii pot fi copiii lui Dumnezeu *prin mijloace spirituale*.

Cu adevărat copiii ai lui Dumnezeu?

Dar când Dumnezeu ne cheamă copiii Săi și ne instruește să-L chemăm Tată, este înțeles într-un sens real? Generează Dumnezeu actualmente o familie de alții ca El Însuși printr-un proces de reproducere? Sau se înțelege în același sens ca Dumnezeu să fie Tatăl rasei omenești prin creație?

Prin actul creației Dumnezeu este de asemenea Tatăl îngerilor, chemându-i „fii lui Dumnezeu” în Iov 38:7. Dar este un sens mai important în care El dorește să fie Tatăl ființelor omenești – un privilegiu neacordat îngerilor.

Putem începe să vedem aceasta în cartea Evreii: „Căci, căruia dintre îngeri a zis El vreodată: „Tu ești Fiul Meu; astăzi Te-am născut?” Și iarăș: „Eu Îi voi fi Tată, și El Îmi va fi Fiu?” (Evreii 1:5). În pasajul acesta, este făcută o comparație între situația îngerilor și aceea a lui Isus Hristos, Fiul divin al lui Dumnezeu. Totuși aici este și o aplicație la ființele omenești.

Isus, trebuie să recunoaștem, se află într-o poziție unică cu Dumnezeu ca „singurul fiu născut” (Ioan 1:18; 3:16; 1 Ioan 4:9; Biblia Ortodoxă Română). Ca Cuvântul divin, El a fost Dumnezeu cu Tatăl înainte de concepția Sa omenească (Ioan 1:1-3, 14). Atunci, prin Dumnezeu exercitând puterea Duhului Sfânt, El a fost conceput supranatural ca ființa omenească Isus Hristos în pântecele Mariei în timp ce ea a fost încă fecioară (Luca 1:35; Matei 1:20).

Isus nu a avut un tată omenesc direct. Mai degrabă, Dumnezeu Tatăl a fost Tatăl Său direct chiar și într-un sens fizic prin Duhul Sfânt. Simultan, Isus a fost de asemenea născut în viața spirituală prin același Duh (compară Ioan 5:26; 6:63). Și la învierea Sa, urmând morții Sale, Hristos s-a reîntors la gloria sa anterioară cu Tatăl, rugându-Se imediat înaintea morții: „Și acum, Tată, proslăvește-Mă la Tine însuși cu slava, pe care o aveam la Tine, înainte de a fi lumea” (Ioan 17:5).

În timp ce alte ființe omenești nu sunt concepute fizic în modul supranatural în care a fost Hristos, ei Îl pot urma pe El în a fi născuți spiritual de Dumnezeu – deși mai târziu în existența lor fizică. Creștinii convertiți sunt de asemenea referiți ca „născuți” de Dumnezeu (1 Petru 1:3; 1 Ioan 5:1, 18), ca *copiii lui Dumnezeu* (Ioan 1:12; Romani 8:16, 21; 1:Ioan 3:1-2), ca *fii lui Dumnezeu* (Matei 5:9; Romani 8:14, 19; Galateni 3:26) și, cum a fost declarat mai devreme, ca „*fii și fiicele*” lui Dumnezeu (2 Corinteni 6:18).

Într-adevăr, ei sunt descriși în 1 Petru 1:23 „fiindcă ați fost născuți din nou nu dintr-o sămânță care poate putrezi, [grecescul *sperma* – adică, nu dintr-o celulă de spermă masculină fertilizând un ovul feminin care să producă numai viață muritoare, pieritoare], ci dintr-una care nu poate putrezi, prin Cuvântul lui Dumnezeu, care este viu și care rămâne în veac.”

Viața aceasta care nu piere și nu putrezește, la care ei sunt conduși de Scripturi, vine de la Dumnezeu care plantează Duhul Sfânt în ei, pentru că „Duhul este acela care dă viață [veșnică],” (Ioan 6:63). Într-adevăr; Duhul Sfânt este agenția de concepție spirituală. Observă din nou cuvintele lui Pavel din Romani 8:16: „Însuși Duhul adevăratește împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu.” Și prin Duhul acela este posibil pentru noi să devenim „părtași firii dumnezeiești” (2 Petru 1:4), propria fire a lui Dumnezeu.

Întorcându-ne la cartea Evreii, trebuie să înțelegem că expresia ‚a fi născut de Dumnezeu’, în timp ce nu este aplicabilă îngerilor, este aplicabilă nu numai lui Isus Hristos dar și urmașilor Lui. „Îngeri oare nu sunt toți duhuri slujitoare, trimise ca să slujească, pentru cei ce vor fi moștenitorii mântuirii?” (Evreii 1:4, Biblia Ortodoxă Română).

Ființele acestea omenești convertite sunt copiii lui Dumnezeu, frații lui Hristos care, ca și El, sunt născuți de Dumnezeu. Hristos, ni se spune în continuare, „care voia să ducă pe mulți fii la slavă, ...Căci Cel ce sfințește și cei ce sunt sfințiți, sunt dintr'unul [adică din același Tată sau aceeași familie, nota altor traduceri]. De aceea, Lui nu-i este rușine să-i numească „frați” (Evrei 2:10-11).

Isus urmează să fie „cel întâi născut dintre mai mulți frați.” (Romani 8:29). Aceștia trebuie să fie „născuți din Duh” (Ioan 3:6) să devină ca El, care acum, ca „duh dătător de viață” (1 Corinteni 15:45), șade „pentru totdeauna la dreapta lui Dumnezeu” (Evreii 10:12).

Într-adevăr, ei încă I se vor alătura în slavă ca „fiind fii ai învierii” (Luca 20:36) – Hristos fiind „cel întâi născut dintre cei morți” (Coloseni 1:18; Apocalipsa 1:5).

Astfel ar trebui să fie clar că Creștinii convertiți de Duh devin *cu adevărat și literal copiii lui Dumnezeu prin regenerare spirituală* – fiind născuți din nou prin Duhul Sfânt la o viață nouă. Astfel Dumnezeu cu adevărat ne reproduce conform „felului” Său, cum implică Genesa 1 – nu numai ca modele fizice încarnate dar ca *entități spirituale ca și El Însuși* (Ioan 4:24). Câteva versuri au fost citite ca să spună că Creștinii sunt fii adoptați ai lui Dumnezeu în loc de actualii Săi fii născuți, dar aceasta este bazată pe o neînțelegere (vezi „Înfiere sau starea de Fiu?” începând la pagina 13).

Noi vom fi ca Isus Hristos

Recunoscând că suntem făcuți după chipul lui Dumnezeu și că umblăm în pașii lui Isus Hristos într-un viitor de slavă, să ne gândim mai departe ce însemnează aceasta. Cât de complet putem noi să fim ca Dumnezeu când totul este zis și făcut?

Scopul lui Dumnezeu este să ne facă în întregime ca Isus Hristos! În Efeseni 4 Pavel o face clar. El explică cum membrii Bisericii lui Dumnezeu urmează să „ajungem...la înălțimea staturii plinătății lui Hristos” (versul 13). Comentariul lui Pavel în Galateni 4:19, „Copilașii mei, pentru cari iarăș simt durerile nașterii, până ce va lua Hristos chip în voi!” exprimă aceeași noțiune dar cu cuvinte diferite.

Întreazărești semnificația a ceea ce spune Pavel explicând că noi vom avea „plinătatea lui Hristos?” Noi putem deveni în întregime și complet ca Isus Hristos, cu caracterul Lui format în noi. Dar aceasta nu este totul!

Așa cum am văzut, Isus, Fiul lui Dumnezeu, este de asemenea și Dumnezeu Fiul. El este Dumnezeu alături de Dumnezeu Tatăl – două Ființe divine unite printr-o unitate profundă (pentru mai mult despre aceasta, vezi „Familia Dumnezeu” începând la pagina 10).

Așa cum Isus este Fiul lui Dumnezeu, destinul nostru este ca și noi să fim copiii nemuritori ai lui Dumnezeu. Bine-nțeles, Isus este Fiul lui Dumnezeu într-un mod unic, după cum am văzut. Spre

deosebire de noi, El a fost Cuvântul divin al lui Dumnezeu din veșnicie împreună cu Tatăl (Ioan 1:1). Cu toate acestea, Noul Testament declară că Isus este, așa cum am văzut, „cel întâi născut dintre mai mulți frați” (Romani 8:29) și o face clar că și adepții Săi sunt *de asemenea* fiii lui Dumnezeu.

Apostolul Ioan explică ce înseamnă aceasta în final: „Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu! ...Prea iubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu. Și ce vom fi, nu s-a arătat încă. Dar știm că atunci când Se va arăta El, vom fi ca El; pentru că Îl vom vedea așa cum este” (1 Ioan 3:1-3).

Ființele omenești incorporate în familia pe care Dumnezeu o creează vor fi în final ființe spirituale glorificate ca și înviatul Isus Hristos (Filipeni 3:20-21), care domnește peste univers în starea Sa de slavă la dreapta lui Dumnezeu Tatăl. Aceasta este semnificația descrierii lui Daniel a oamenilor credincioși în viitor „vor străluci ca stelele, în veac și în veci de veci” (Daniel 12:2-3). Ființele omenești înviate la viața veșnică vor fi asemenea ca *slăvitul Isus Hristos!*

Dar ce înseamnă aceasta în realitate? Consideră că copiii omenești sunt asemănători cu părinții lor și cu frații și surorile lor. Ei sunt aceleași feluri de ființe – ființe omenești. În același fel, în final copiii lui Dumnezeu vor fi ca El și ca Isus Hristos, fratele lor divin.

Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, este ca Dumnezeu Tatăl – cu același fel de slavă și putere. Pasajele acestea din Scriptură ne spun că ceilalți copii ai lui Dumnezeu, glorificați când vor fi înviați, vor fi ca și Tatăl și Hristos! Ei vor fi același fel de ființe cum sunt Tatăl și Hristos – ființe *divine*, cât de greu ar fi de crezut!

Extraordinarul potențial al oricărei persoane, așa cum ne este prezentat în Cuvântul lui Dumnezeu, pare atât de necrezut încât cea mai multă lume nu poate cuprinde adevărul biblic când îl citește prima dată. De fapt, viitorul acesta extraordinar este întregul scop și motiv că Dumnezeu a făcut omenirea. Este motivul pentru care ne-am născut, de ce existăm!

Familia Dumnezeu

Scripturile declară clar că este numai un singur Dumnezeu (Isaia 46:9; Maleahi 2:10; Romani 3:30; Iacov 2:19). Totuși, este evident că unul Dumnezeu cuprinde mai mult de o singură Ființă coexistând împreună ca o familie divină (compară Efeseni 3:14:15) – din care familia omenească este de un tip fizic.

Cuvântul ebraic tradus „Dumnezeu” prin întregul Vechi Testament este *Elohim*, un substantiv plural indicând mai mult de o singură Ființă Atotputernică – esențial „Dumnezei.” Însă, este normal singularul în folosință *când se referă la Dumnezeul adevărat al Israelului*, fiind asociat în cazurile acestea cu singularul verbelor și adjectivelor. Unde sunt citate asemenea pasaje în Noul Testament, cuvântul grec folosit să traducă termenul este singularul *Theos*, însemnând Dumnezeu.

Avem un exemplu comparabil în gramatică a unui substantiv fiind plural în formă dar singular în folosință – numele național de Uniune Europeană. În timp ce forma plurală reprezintă o adevărată pluralitate de state, folosința la singular arată că statele constituente formează o unitate. Am putea spune, „Uniunea Europeană *este* pe cale să intervină,” dar nu „Uniunea Europeană *sunt* ...” Astfel este o singură Uniune Europeană formată dintr-o pluralitate de state care sunt unite. Chiar așa, este un singur Dumnezeu consistând din mai mult de o singură Ființă. Într-adevăr, în două locuri foarte importante în cartea Genesa, în loc să folosească pronumele singular „Eu” sau „Al Meu,” Dumnezeu folosește pluralul pronumelor „Noi” sau „a Noastră” (1:26; 3:22). Noul Testament dezvăluie două Ființe ca Dumnezeu –

Dumnezeu Tatăl și Cuvântul, Acela care a devenit Isus Hristos (Ioan 1:1-3, 14).

Titlul lui Hristos de Cuvânt se referă la poziția sa ca Unul care vorbește și acționează în numele Tatălui (compară Ioan 8:26-28; 12:49-50; 14:10). Numeroase pasaje se referă la Isus Hristos ca Dumnezeu (Isaia 9:6; Ioan 20:27-28; 1 Timotei 3:16; Tit 2:13; Evrei 1:8-9).

Aspectul pluralist al lui Dumnezeu este adesea folosit ca dovadă în suportul doctrinei Trinității, care menține că Dumnezeu este format din trei personaje distincte (Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt) într-o singură Ființă. Totuși ideea aceasta este contrarie rațiunii și logicii corecte.

Mai important, doctrina aceasta este nebiblică. Din nou, Dumnezeu – adică familia lui Dumnezeu – este în prezent constituită din Dumnezeu Tatăl și Dumnezeu Fiul, Isus Hristos. Duhul Sfânt nu este pomenit niciodată în Scripturi ca a treia persoană care este de asemenea și Dumnezeu. Spre exemplu, apostolul Pavel spune că noi trebuie să aspirăm „cunoașterea tainei lui Dumnezeu-Tatăl și a lui Hristos, Întru care sunt ascunse toate vistieriile înțelepciunii și ale cunoștinței” (Coloseni 2:2-3, Biblia Ortodoxă Română). Duhul Sfânt nu este menționat aici.

Duhul Sfânt nu este o persoană dar este puterea, mintea, viața și esența împărtășită a lui Dumnezeu (compară Luca 24:49; Faptele Apostolilor 1:8; Romani 15:13; 1 Corinteni 2:16; Ioan 4:24; 5:26; 6:63).

Mai mult, contrar cu vederea Trinitariană că Tatăl și Fiul sunt co-egali în autoritate (împreună cu Duhul Sfânt), Isus Hristos nu numai că a zis, „Tatăl Meu...este mai mare decât *toți*” (Ioan 10:29), dar El chiar a zis, „Tatăl este mai mare decât Mine” (14:28; vezi de asemenea 1 Corinteni 11:3; 15:27-28).

Doctrina Trinității a contribuit mult ca să ascundă simplul adevăr al Scripturilor că Dumnezeu este o familie. Dumnezeu este numele Tatălui și de asemenea al Fiului – și al ambilor împreună. Mai mult, Dumnezeu intenționează ca numele acesta de familie să fie de asemenea numele altor fii pe care El este în procesul de a-i aduce la slavă, cum va explica restul acestei broșuri.

Ireneus, un episcop din secolul al doilea, a fost corect când a observat: „Nu există nimeni altul numit Dumnezeu de Scripturi cu excepția Tatălui tuturor, și a Fiului, și a celor care posedă înfierea (spre exemplu fiind fiii ca copiii ai lui Dumnezeu)” (*Contra Ereziilor [Against Heresies]*, Carte 4, prefața; compară cu Cartea 3, capitolul 6). Notează că aici nu este nici o aluzie a unei formule Trinitare în perioada aceasta devreme de timp. Doctrina aceasta nu a fost formulată decât cu mult mai târziu.

Din nou, Dumnezeu este o familie – în prezent constituită din două Ființe divine, Tatăl și Hristos, dar cu mai mulți care să vină și care la fel vor purta numele Lor de familie. Într-adevăr, familia omenească a fost menită ca un model sau tip mai mic al acestei realități spirituale mai mărețe. Căsătoria este un alt aspect al acesteia, cum este intenția lui Dumnezeu pentru acei care urmează să fie adăugați familiei Sale să intre într-o relație divină de căsătorie cu Isus Hristos, legământul omenesc fiind formulat după relația mai înaltă pe plan Dumnezeiesc (compară cu Efeseni 5:22-23; Apocalipsa 19:7-9).

Ca să afli mai mult ce are Biblia de spus despre chestiunile acestea trimite pentru, sau coboară depe Internet, broșurile noastre gratuite *Isus Hristos: Povestea adevărată [Jesus Christ: The Real Story]*; *Cine este Dumnezeu? [Who is God?]* și *Căsătoria și Familia: Dimensiunea care lipsește [Marriage and Family: The Missing Dimension]*.

Sunteți Dumnezeu?

Să mergem acum la miezul problemei. Evreii din vremea lui Isus L-au acuzat pe El de blasfemie [hulă] pentru că a pretins să fie Fiul lui Dumnezeu: „pentru că Tu, care ești un om, Te faci Dumnezeu” (Ioan 10:33).

Observă răspunsul Lui interesant: „Isus le-a răspuns: „Nu este scris în Legea voastră [în Psalm 82:6]: „Eu am zis: Sunteți dumnezei?” Dacă Legea a numit „dumnezei”, pe aceia, cărora le-a vorbit Cuvântul lui Dumnezeu, -și Scriptura nu poate fi desființată, cum ziceți voi că hulesc Eu, pe care Tatăl M-a sfințit și M-a trimis în lume? Și aceasta, pentru că am zis: „Sunt Fiul lui Dumnezeu!” (Ioan 10:34-36).

Cu alte cuvinte, a zis Hristos, „dacă Scripturile cheamă deschis ființele omenești *dumnezei*, de ce v-ați supărat voi când Eu am declarat numai că sunt *Fiul* lui Dumnezeu?”

Totuși, sunt ființele omenești actualmente dumnezeu? Ce a înțeles El prin aceasta?

În Psalmul 82:6, din care a citat Isus, Dumnezeu le spune ființelor omenești, „Eu am zis: „Sunteți dumnezei, toți sunteți fii ai Celui Prea Înalt.”” Cheia aici este cuvântul *fii*, întocmai cum am văzut în alte versuri. Noi trebuie să înțelegem că Dumnezeu este *o familie – o familie divină din mai mult de o singură persoană*. Este un singur Dumnezeu (familia Dumnezeu) compusă din *mai mult de o singură Ființă* Dumnezeu. (Din nou, vezi „Familia Dumnezeu” începând la pagina 10).

După cum am notat mai devreme, familia Dumnezeu a fost compusă la început din două Ființe divine – Dumnezeu și Cuvântul, ultimul încarnându-se 2000 de ani mai târziu ca Fiul lui Dumnezeu, Isus Hristos (Ioan 1:1-3, 14). După viața și moartea omenească a lui Isus, El a fost înviat la existența de duh divin „*cel întâi născut* dintre cei morți” (Coloseni 1:18) și „*cel întâi născut* dintre mai mulți frați” (Romani 8:29). Astfel Isus a fost născut spiritual în înviere ca *primul* dintre mai mulți „frați” sau copiii care să urmeze mai târziu.

Din nou, după cum s-a arătat la începutul capitolului acesta, Faptele Apostolilor 17:28-29 declară că ființele omenești sunt „neamul” lui Dumnezeu (cuvântul grec *genos* însemnând aici „neam,” „rasă,” „specie,” „origine” sau „familie”). Și după cum am văzut în Genesa 1, scopul lui Dumnezeu în crearea omului în propriul Său chip și asemănare a fost să-l facă conform cu „felul lui Dumnezeu” – astfel reproducându-se pe Sine în omenire.

Psalmul 82 este cu mult mai ușor de înțeles în lumina aceasta. Cuvântul *dumnezei* din versul 6 este înlocuit cu „fii ai Celui Prea Înalt.” Aceasta face complet sens. Când orice entitate are pui, puii ei sunt *de același fel* ca entitatea. Puii pisicilor sunt pisici. Puii câinilor sunt câini. Odraslele ființelor omenești sunt ființe omenești. Odraslele lui Dumnezeu sunt, în cuvintele proprii ale lui Hristos, „dumnezei.”

Dar aici trebuie să fim cu grijă. Ființele omenești nu sunt *literal* dumnezei – nu încă, în orice caz. Într-adevăr, oamenii inițial nu sunt literal nici măcar copiii lui Dumnezeu, cu excepția în sensul că El a creat omenirea și a făcut-o în chipul și asemănarea Sa.

Dumnezeu este duh veșnic. Ființele omenești sunt numai carne muritoare, cu toate că au un component spiritual, cum s-a notat mai devreme – duhul omenesc care ne dă înțelegerea. Aceasta este o diferență importantă.

În Psalmul 82, când ființele omenești sunt referite ca dumnezei – în sensul de a fi progeniturile lui Dumnezeu intenționate să-L reprezinte pe El în autoritate și judecată pe întregul pământ – ele încă sunt declarate imperfecte și subiecte descompunerii și morții. Deci ele sunt din familia divină numai într-un sens limitat.

Un aspect al acesteia este că omul a fost creat în chipul și asemănarea lui Dumnezeu la un nivel fizic, muritor, cu dominion limitat, asemănându-se cu Dumnezeu dar fără caracterul și slava Sa divină.

Un alt aspect al acesteia, este că omul are potențialul final de a deveni același fel de ființe cum sunt acum Tatăl și Fiul.

De fapt, Dumnezeu adesea „cheamă lucrurile cari nu sunt, ca și cum ar fi” (Romani 4:17) – privind la scopul Său ca fiind deja împlinit. Uimitor, scopul lui Dumnezeu este *să exalte ființele omenești* dela existența aceasta carnală la *același nivel de existență de duh divin* pe care o are El, după cum vom vedea.

Spre rezultatul final – slava divină

Aceasta implică procesul menționat mai devreme al reproducerii spirituale în care Dumnezeu ne creează ca copiii ai Săi. Într-adevăr, cu un tablou mai complet acum a ceea ce face Dumnezeu, s-o reexaminăm pentru un moment. Procesul reproductiv spiritual începe cu Duhul lui Dumnezeu alăturându-se cu spiritul nostru omenesc. Din nou, „Însuși Duhul adevărește împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu” (Romani 8:16). Prin uniunea aceasta miraculoasă, noi devenim „părtași firii dumnezeiești” (2 Petru 1:4).

Astfel creștinul născut de Duhul Sfânt este un copil al lui Dumnezeu, un membru actual al familiei lui Dumnezeu – dar nu încă într-un sens final. Ca copiii, noi trebuie să trecem printr-un *proces de dezvoltare* în viața aceasta – o perioadă de clădire a caracterului dumnezeiesc, devenind din ce în ce mai mult ca Dumnezeu în ce ne gândim și ne comportăm. Și la sfârșitul vieții acesteia, în învierea la reîntoarcerea lui Hristos, adevărații creștini vor fi schimbați în ființe spirituale divine ca Tatăl și Hristos.

Uită-te din nou la adevărul acesta uimitor înregistrat de apostolul Ioan: „Prea iubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu. Și ce vom fi, nu s-a arătat încă. Dar știm că atunci când Se va arăta El, vom fi ca El; pentru că Îl vom vedea așa cum este” (1 Ioan 3:2).

De fapt, ca să extindem aceasta, ni se spune în multe pasaje din Scriptură că vom primi slava divină a Tatălui și a lui Hristos: „Dumnezeul oricărui har, care v-a chemat în Hristos Isus la slava Sa vecinică” (1 Petru 5:10; vezi de asemenea Romani 5:2; 2 Corinteni 3:18; 1 Tesaloniceni 2:12; 2 Tesaloniceni 2:14; Coloseni 1:27; Evreii 2:10).

Mai mult, în calitate de comoștenitori cu Hristos, noi vom primi dominion peste toate lucrurile, inclusiv universul vast – dominion întocmai cum are Hristos (compară cu Romani 8:17; Evreii 1:1-3; 2:5-9; Apocalipsa 21:7). Pentru a exercita cu adevărat dominionul peste toate lucrurile – inclusiv cuptoarele termonucleare a 50 de bilioane de trilioane de sori și fiecare particulă subatomică a fiecărui atom al fiecărei molecule din întinderea cosmică – *este nevoie de puterea omnipotentă a lui Dumnezeu*.

Dar ce se întâmplă cu mințile noastre? Ca ființe omenești, nu am putea număra toate stelele din univers, câte una pe secundă, într-un trilion de vieți. Dar Dumnezeu, într-o remarcă incidentală spune că El cunoaște fiecare stea după nume (Psalm 147:4). Uimitor, Pavel declară, „Acum, cunosc în parte; dar atunci, voi cunoaște deplin, *așa cum am fost și eu cunoscut pe deplin* [adică de Dumnezeu!]” (1 Corinteni 13:12), arătând că și noi vom poseda omnipotența lui Dumnezeu. Și de ce nu, pentru că noi vom avea în întregime pe Duhul Sfânt, mintea lui Dumnezeu!

Consideră aceasta: Ființele omenești convertite urmează ca într-o zi să posede natura divină, slava divină și toată puterea asupra creației, împărțășind cunoștința infinită a lui Dumnezeu. *Tot aceasta cere nimic mai puțin decât divinitatea!*

Într-adevăr, la vremea aceea, ca Isus, vom fi în sfârșit „*plini de toată plinătatea lui Dumnezeu*” (Efeseni 3:19; compară cu Coloseni 1:19; 2:9). Cum poate ceva să fie plin cu toată plinătatea lui Dumnezeu și să fie orice mai puțin decât este Dumnezeu? Deci, la schimbarea noastră finală, și noi vom fi de asemenea divini – deși Tatăl și Fiul vor fi întotdeauna mai măreți decât noi.

Înfiere sau starea de fii

După cum broșura aceasta explică clar, Scripturile dezvăluie că destinul omului este să fie născut din Dumnezeu într-un sens actual, cu Duhul Său Sfânt implantat în mințile noastre ca să ne dea naștere ca la copiii Săi născuți literal. Totuși câteva versuri dela apostolul Pavel au fost interpretate să spună că Dumnezeu ne adoptă în loc ca să ne zămislească direct ca copiii Săi. Ce diferență face? Și care este adevărul acestei chestiuni?

Așa cum este tipic tradusă, Romani 8:15 spune, că creștinii „ați primit un duh de înfiere, care ne face să strigăm: „Ava! adică: Tată!” Versul 23 spune că noi „cari avem cele dintâi roade ale Duhului, suspinăm în noi, și așteptăm înfierea, adică răscumpărarea trupului nostru.” Capitolul următor spune că Israelul, națiunea lui Dumnezeu, i-a fost dată promisiunea, conform celor mai multe traduceri din limba engleză, de „înfiere” (9:4). Asemănător, Galateni 4:5 și Efeseni 1:5 folosesc fraza „înfiți (ca fii)” pentru poziția pe care ne-o dă Dumnezeu.

Un număr de alte versiuni, însă, folosesc în loc termenul de „fii” sau ceva asemănător, așa cum este Noua Versiune Internațională (New International Version), pentru Romani 8:15. În intrarea pentru „înfiere,” *Dicționarul Traducătorului Complet al lui Vine al Cuvintelor Vechiului și Noului Testament [Vine's Complete Expository Dictionary of Old and New Testament Words]* (1985) explică cum cuvântul grec original folosit aici este „*huiothesia* ...dela *huios*, „un fiu’ și thesis, „un pus,’ asemănător cu *tithemi*, „a pune’ – adică punând ca un fiu. Cărturarii au observat că cuvântul acesta a fost folosit de câteva ori în lumea greacă din antichitate în referință cu înfierea și deci ar fi fost potrivit în contextul acela.

Înfiere înseamnă luarea unui copil al altor părinți ca propriul tău fiu sau fiică. Este un act minunat și nobil de a prevedea o locuință și o familie cuiva care are nevoie – și

este în mod tipic o mare binecuvântare atât pentru părinții adoptivi cât și pentru copil. Sunt mulți care acceptă și iubesc copiii lor înfiți la fel de mult cât ar iubi un copil al propriului lor trup – și ei ar trebui, pentru că, el sau ea, sunt ființe omenești create în imaginea lui Dumnezeu. (Consideră că Însuși Isus Hristos a fost esențial adoptat de Iosif, care nu a fost tatăl lui adevărat – acesta fiind Dumnezeu Tatăl).

Totuși sunt probleme în aplicarea termenului de înfiere relației noastre cu Dumnezeu.

Unii și-ar putea închipui că am fi transferați dela părinții noștri biologici, sau dela Satana ca un tată (vezi Ioan 8:44), la Dumnezeu ca noul nostru părinte. Deși toate ființele omenești sunt în final dela început progeniturile lui Dumnezeu chiar și biologic (Faptele Apostolilor 17:28-29) – așa cum El a fost Tatăl lui Adam și Eva prin creație (Luca 3:38) și pentru că El este amestecat în procesul procreativ din pântecul mamei (Psalm 139:13-16).

Satana a fost un tată pentru oameni numai în sensul exercitării dominației și influenței asupra lor și crescându-i în calea lui. Totuși ei sunt cu adevărat *copiii lui Dumnezeu* – și El îi răscumpără (îi cumpără înapoi) prin planul Său de mântuire. Mai mult, când Dumnezeu ne dă naștere spirituală ca proprii Săi copii, produși din ființa Sa proprie, aceasta nu se poate egala în nici un fel cu înfierea.

Vine declară: „înfierea copiilor’ din versiunea King James, este o traducere greșită și care induce în eroare. Dumnezeu nu poate „înfiar’ credincioșii ca copiii: ei sunt născuți ca atare de Duhul Său Sfânt prin credință.” Aceasta este important de recunoscut – pentru că ne afectează direct destinul. În înfierea omenească, copiii înfiți sunt la fel de omenești ca și noii lor părinți –deși numai pentru că copiii au fost înfiți dela alți părinți omenești care i-au zămislit fizic. Dar dacă

Dumnezeu numai ne-ar fi înfiat și nu ne-ar fi procreat cu adevărat în imaginea Sa, noi am fi un alt fel de ființe decât este El – așa cum El nu ne-ar fi adoptat dela alte ființe ca și El Însuși. Într-un sens ar fi asemănător cu înfiatul unui animal de casă ca membru al familiei (deși unul care ar putea vorbi).

Trist, dar aceasta este exact ceea ce întrevăd mulți – că noi suntem și vom fi pentru totdeauna total diferite feluri de ființe, mai mici ca Dumnezeu. Și astfel ei nu au nici o problemă luând cuvântul grec în discuție în versurile pe care le-am văzut să însemne înfiere. Dar noțiunea aceasta a scopului lui Dumnezeu pentru noi nu este adevărată, așa cum Scripturile sunt clare că Dumnezeu actualmente ne naște spiritual după propriul Său chip – cu intenția ca până la urmă să devenim același fel de ființe cum sunt acum El și Isus Hristos.

Deci despre ce vorbea Pavel? În timp ce *huiithesia* (punând sau instalând ca un fiu) a fost cu siguranță aplicabil la înfiere, Pavel evident că a înțeles-o într-un sens diferit.

Putem începe să vedem ceea ce a înțeles el în Galateni 4:1-7, unde cuvântul este tradus „cu toate drepturile de fii” (Noua Versiune Internațională). Observă din context de ce: „Dar câtă vreme moștenitorul este nevârstnic, eu spun că nu se deosebește cu nimic de un rob, măcar că este stăpân pe tot. Ci este supt epitropi și îngrijitori, până la vremea rânduită de tatăl său. Tot așa și noi, când eram nevârstnici, eram supt robia învățăturilor începătoare ale lumii. Dar când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimes pe Fiul Său, născut din femeie, născut supt Lege, ca să răscumpere pe cei ce erau supt Lege, pentru ca să căpătăm *înfierea* [toate drepturile de fii, Noua Versiune Internațională]. Și pentru că *sunteți fii*, Dumnezeu ne-a trimes în inimă Duhul Fiului Său, care strigă: „Ava”, adică: „Tată!” Așa că nu mai ești rob, ci fiu; și dacă ești fiu, ești și moștenitor, prin Dumnezeu” (versurile 1-7).

Observă că în paralelă, acela care primea *huiiothesia* (instalat ca un fiu) era deja

copilul tatălui său care îl *instala* ca atare. Deci circumstanța aceasta nu era de înfiere.

Imaginea lui Pavel se potrivește bine cu lumea romană a epocii. Istoricul Will Duran ne spune: „Copilul s-a aflat absorbit în cea mai de bază și caracteristică din instituțiile romani – familia patriarhală. Puterea tatălui era aproape absolută...El singur din toată familia avea orice drept în fața legii în epoca de început a Republicii...Asupra copiilor săi el avea puterea de viață, de moarte și de vânzare în robie” (*Povestea Civilizației [The Story of Civilization]*, vol. 3, Cezar și Hristos, 1972, p. 57). La vremea lui Pavel aceasta s-a micșorat câtva, dar încă era cazul în general.

În timpul adolescenței băiatului, tatăl său determina când era momentul să treacă dela copilărie la maturitate – în mod tipic în jurul 14 ani sau puțin mai târziu. Într-o ceremonie oficială publică, după ce a pus de o parte toga copilăriei, el (copilul) avea să apară în toga *virilis* (toga bărbăției), marca cetățeniei și a dreptului său ca de atunci să voteze în adunare.

Când băiatul a fost gata, începea procesiunea spre Forum. Tatăl adunase toți sclavii, oamenii liberi, clienții, rudele și prietenii săi, folosind toată influența sa ca să facă escorta fiului său cât mai numeroasă și impunătoare. Acolo (la Forum) numele băiatului era adăugat pe lista cetățenilor, și erau extinse felicitările oficiale...În sfârșit, se întorceau cu toții acasă unde ziua se sfârșea cu un banchet dat de tatăl în onoarea noului cetățean Roman” (*Copii romani [Roman Children]*,” ClassicsUnveiled.com)

Poziția fiului era elevată în momentul acesta. El era acum investit cu toate drepturile, puterea și privilegiile unui fiu și moștenitor al tatălui său – și ale unui cetățean.

Majoratul acesta la maturitate trebuie să fie la ce s-a referit Pavel. Dumnezeu ne-a zămislit a copiii Săi. Într-un sens El ne socotește ca să fi atins deja o anumită maturitate – considerându-ne trecuți de stagiul de sclavi la cel de a fi puși ca fii cu anumite privilegii (deși noi nu suntem decât niște

sugaci). Totuși împlinirea majoratului nostru este încă în viitor – la vremea „descoperirii fiilor lui Dumnezeu” la înviere (Romani 8:19).

Observă Romani 8:23 în Noua Traducere Vie „Chiar și noi creștinii, deși avem Duhul Sfânt înăuntrul nostru ca o degustare a slavei viitoare, de asemenea suspinăm să fim liberați de durere și suferință. Noi, de asemenea, așteptăm cu nerăbdare ziua

aceea când Dumnezeu ne va da toate drepturile noastre ca copiii Săi (*huiiothesia*) incluzând noile trupuri pe care ni Le-a promis.”

Astfel versurile acestea dela Pavel nu iau în nici un fel din destinul nostru ca copiii întregi și literali ai lui Dumnezeu. Într-adevăr, ele numai confirmă și clarifică adevărul acesta biblic de necrezut.

Doctrina deificării

Adevărul acesta biblic va veni ca un șoc pentru cei care nu au auzit decât părerea tradițională a creștinismului dominant privind răsplata finală a celor neprihăniți. Totuși, pentru acei care vor fi iuți la asaltarea acestei învățături vor fi poate și mai surprinși să afle că mulți din „fondatorii bisericii” dela început ai tradiției dominante – nu prea îndepărtați de învățătura apostolică dela început – *au înțeles*, cel puțin parțial, adevărul acesta de necrezut. Aluzii la aceasta sunt văzute uneori chiar și astăzi.

Observă paragrafele 398 și 460 ale Catehismului Bisericii Catolice curent (1995), sursele adnotate în paranteze drepte:

„Creat într-o stare de sfințenie, omul a fost destinat să fie ‚divinizat’ de Dumnezeu în slavă [dar a păcătuit]....

„Cuvântul [Isus Hristos] s-a încarnat ca să ne facă ‚participanți ai naturii divine’ [2 Petru 1:4]. ‚Pentru că aceasta este de ce Cuvântul [Hristos] a devenit om, și Fiul lui Dumnezeu a devenit Fiul omului: astfel ca omul, întrând în comuniune cu Cuvântul și primind astfel filiația divină, ar putea deveni un fiu al lui Dumnezeu’ [Irenaeus (secolul 2), *Împotriva ereziilor [Against Heresies]* cartea 3, capitolul 19, sectorul 1].

„Pentru că Fiul lui Dumnezeu a devenit om, astfel *ca noi să putem deveni Dumnezeu’* [Athanasius (secolul 4), *Despre Încarnarea Cuvântului [On the Incarnation of the Word]*, capitolul 54, sectorul 3]. Singurul născut Fiul al lui Dumnezeu, dorind să ne facă să participăm în divinitatea sa, a preluat firea noastră, astfel ca el, făcut om, *ar putea să facă oamenii dumnezei’* [Thomas Aquinas (secolul 13), *Opusculum* 57, lecturile 1-4]”(pp.112, 128-129, accentuarea adăugată).

Învățătura aceasta este chiar și mai prevalentă în tradiția bisericii Ortodoxe Orientale, unde este cunoscută prin termenul grec *theosis*, însemnând „divinizare” sau „deificare.” Este cu totul deosebită de concepția Epocii Noi a absorbirii în conștiința universală sau văzându-se pe sine ca divin inerent și în prezent. Observă explicația remarcabilă a teologului catolic Tertullian scriind în jurul anului 200 A.D.

„Va fi imposibil ca un alt dumnezeu să fie admis, când nu-i este permis nici unei alte ființe să aibă nimic al lui Dumnezeu. Bine, atunci, vei spune, noi înșine în felul acesta nu posedăm nimic al lui Dumnezeu. Dar dimpotrivă, noi avem și vom continua să avem – numai că o primim dela El, și nu prin noi înșine. Pentru că vom fi chiar și dumnezei, dacă vom merita să fim printre cei pe care El i-a declarat, Eu am zis: „Sunteți dumnezei, toți sunteți fii ai Celui Prea Înalt” (Psalm 82:6), și Dumnezeu stă în adunarea dumnezeilor [versul 1]. Dar aceasta vine prin propria Sa grație, nu prin vre-o calitate în noi, pentru că este numai El singur care poate să facă pe cineva dumnezeu” (*Împotriva lui Hermogenes [Against Hermogenes]*, capitolul 5, *Părinții dinainte de Nicene [Ante-Necene Fathers]*, vol. 3, p. 480, citat în „*Deificarea Omului*,” David Bercot, editor, *Un dicționar al credințelor creștine de început [A Dictionary of Early Christian Beliefs]*, 1998, p.200).

Într-adevăr, aceasta a fost părerea obișnuită în timpul secolelor creștine dela început (vezi „Teologii dela început despre devenind divin [Early Theologians on Becoming Divine] începând la pagina 17).

Autorii mai recentți au avut de asemenea întrezăriri ale acestui adevăr biblic. C.S.Lewis, poate cel mai popula scriitor creștin al ultimului secol a scris: „Porunca *Voi fiți dar desăvârșiți*” (Matei 5:48) nu este numai o noțiune idealistă. Nici nu este o poruncă de a face imposibilul. El ne va transforma în creaturi care vor putea urma porunca aceea. El a zis (în Biblie) că noi vom fi ‚dumnezei’ și El își va îndeplini promisiunea.

„Dacă Îi vom permite – pentru că noi Îl putem preveni, dacă așa alegem – El îl va face pe cel mai debil și mai necurat dintre noi într-un dumnezeu, o creatură orbitoare, radiantă, nemuritoare, pulsând peste tot cu atâta energie și bucurie și înțelepciune și dragoste cum noi nici nu putem să ne imaginăm, o oglindă strălucitoare care Îi reflectă înapoi perfect lui Dumnezeu (deși, bine-nțeles, într-o măsură mult mai mică) propria Sa putere, plăcere și bunătate nelimitată. Procesul va fi lung, și în parte foarte dureros, dar aceasta este ceea ce ne așteaptă. Nimic mai puțin. El a intenționat ceea ce a zis.” (*Creștinism simplu [Mere Christianity]*, 1996, p. 176).

Relația absolută de familie

Bine-nțeles, chestiunea aceasta are nevoie de o clarificare importantă. Învățătura Bibliei nu este că vom deveni cumva mistic ființe unice cu Dumnezeu, pierzându-ne identitățile individuale. Realitatea este că Dumnezeu este *o familie*. Și întocmai cum membrii individuali ai unei familii omenești sunt entități distincte cu identități unice, *la fel va fi și în familia lui Dumnezeu*.

Totuși, prin Sfântul Duh membrii familiei lui Dumnezeu vor împărtăși o unicitate specială de minte, scop și fire care merge cu mult dincolo de uniunea și identitatea comună care este posibilă în familia omenească.

Într-adevăr, este un singur Dumnezeu, dar acest Dumnezeu este o familie. Termenul dumnezeu în referință cu destinul nostru este intenționat în realitate să distingă multiplele ființe Dumnezeu constituind pe unul Dumnezeu – unul Dumnezeu însemnând o familie Dumnezeu. Cum s-a menționat mai înainte, în prezent sunt doi membri complet divini ai familiei lui Dumnezeu – două Ființe distincte – Dumnezeu Tatăl și Dumnezeu Fiul, Isus Hristos. Și, pe cât pare de necrezut, *vor veni încă și mai mulți*.

Dumnezeu a declarat, după cum am văzut mai devreme, „Eu vă voi fi Tată, și voi Îmi veți fi fii și fiice, zice Domnul Cel Atotputernic.” (2 Corinteni 6:18). Și El vorbește serios. Tatăl intenționează să ne aducă înainte ca copiii Lui întregi, să ne transforme în același fel de ființe care sunt acum El și Hristos – deși, din nou, pentru totdeauna supuși autorității și conducerii lor pline de dragoste.

Într-adevăr, chiar dacă ființele omenești mântuite vor fi ridicate cu adevărat la existență de nivel divin ca copiii adevărați ai lui Dumnezeu și membri plini ai familiei lui Dumnezeu, ei nu vor provoca niciodată, individual sau colectiv, preeminența Tatălui și a lui Hristos ca conducători ai familiei. Cu adevărat, toți vor fi supuși lui Isus, cu excepția Tatălui, și Hristos Însuși va fi supus Tatălui (vezi 1 Corinteni 15:24-28). Tatăl și Hristos vor rămâne la conducerea familiei pentru totdeauna, domnind suprem chiar și cu adausul a bilioane de copii divini.

Aceasta, atunci, este motivul pentru care am fost născuți tu și cu mine! Este destinul potențial ultim al omenirii. Este scopul care inspiră uimire pentru care ai fost tu creat. Așa cum a citat Hristos, prevăzând atingerea destinului nostru, „Eu am zis: Sunteți dumnezei” (Ioan 10:34). Viitorul nostru nu poate fi mai înalt sau mai bun decât atât!

În continuare vom vedea cum poți și tu să devii parte din familia nemuritoare a lui Dumnezeu și să examinăm în continuare amănunte despre viața minunată ce ne așteaptă.

Teologii dela început asupra devenind Divini

În timp ce concepția biblică a deificării sau divinizării – exaltare la dumnezeire – este în mod obișnuit ignorată sau eliminată în învățătura creștină modernă, doctrina aceasta a fost bine stabilită între teologii de început ai tradiției dominante creștine. Deși scrierile oamenilor acestora nu au fost întotdeauna exacte biblic, citatele ce urmează din scrierile lor demonstrează că în primele secole după ce Noul Testament a fost scris mulți încă au înțeles implicațiile clare ale acestor învățături asupra acestui subiect.

Iustin Martyr (cca. 100-165): „[de Psalmul 82] este demonstrat că toți oamenii sunt considerați că merită să devină dumnezei, și având puterea să devină fiii Celui Prea Înalt” (*Dialog cu Trifo [Dialogue With Tripho]*, p. 124).

„Noi am aflat că sunt deificați numai aceia care au trăit în preajma lui Dumnezeu în sfințenie și virtute” (*Prima scuză [First Apology]*, capitolul 2 1).

Teofilus din Antioh (cca. 163-182): „Dacă el [omul] s-ar înclina spre lucrurile nemuririi ținând poruncile lui Dumnezeu, el ar trebui să primească nemurirea dela El ca răsplată, și ar trebui să devină Dumnezeu” (*Lui Autolykus [To Autolykus]*, Cartea 2, capitolul 27).

Irenaeus (cca. 130-200): „Pentru că noi aruncăm vina asupra Lui [Dumnezeu], pentru că nu am fost făcuți dumnezei dela început, dar la început suntem numai oameni, și numai după un timp dumnezei; deși Dumnezeu a adoptat cursul acesta din pură bunăvoința Sa ...El declară, Eu am zis: „Sunteți dumnezei, toți sunteți fiii ai Celui Prea Înalt” (Psalm 82:6). (*Împotriva Ezeziilor [Against Heresies]*, Cartea 4, capitolul 38).

„Cum, atunci, va putea el să fie Dumnezeu, cel care nu a fost făcut încă om? Sau cum poate fi el perfect, care nu a fost decât creat? Cum, din nou, poate fi nemuritor, cel care în firea sa muritoare nu i s-a supus

Creatorului lui? Căci trebuie să fie ca dela început, vei purta rangul unui om, și după aceea vei împărtăși în slava lui Dumnezeu” (*Împotriva Ezeziilor [Against Heresies]*, Cartea 4, capitolul 39).

„Nu este nimeni altul numit de Scripturi cu excepția Tatălui tuturor și a Fiului, și a celor care posedă înfierea [ca filiala ca copiii lui Dumnezeu]” (*Împotriva Ezeziilor [Against Heresies]*, Cartea 4, prefață; compară cu Cartea 3, capitolul 6).

Clement din Alexandria (cca. 150-215): „Da, vă spun, Cuvântul lui Dumnezeu [Hristos] a devenit om, ca voi să puteți afla dela un om cum omul poate deveni Dumnezeu” (*Exortări pentru păgân [Exhortations to the Heathen]*, Capitolul 1).

„Dar omul acela în care locuiește Cuvântul...el este o minunăție, adevărată minunăție, pentru că este Dumnezeu; și omul acela devine Dumnezeu, pentru că o voiește așa Dumnezeu. Heraclitus [poetul grec din antichitate], atunci, a zis cu dreptate, „Oamenii sunt dumnezei, și dumnezeii sunt oameni” (*Instructorul [The Instructor]*, Cartea 3, capitolul 1).

„Ne conduce spre sfârșitul veșnic și prefect, învățându-ne cu anticipație, viitoarea viață pe care o vom duce, conform lui Dumnezeu, și cu dumnezei... După care răscumpărarea răsplății și onorurilor sunt desemnate celor care au devenit perfecți; când ei au terminat cu purificarea...Atunci au devenit curați la inimă și aproape de Domnul, atunci îi așteaptă restaurarea la contemplarea veșnică; și ei sunt numiți cu denumirea de dumnezei; fiind destinați să șadă de tronuri cu ceilalți dumnezei care mai întâi au fost puși în locurile lor de Mântuitor [sau, unii traduc, cu ceilalți dumnezei care sunt în rangul imediat sub Mântuitor’],” (*Diverse [Stromata [Miscellanies]*, cartea 7, capitolul 10).

Tertullian (cca. 160-230): „Va fi imposibil ca un alt dumnezeu să fie admis,

când nu-i este permis nici unei alte ființe să aibă nimic al lui Dumnezeu. Bine, atunci, vei spune, noi înșine în felul acesta nu posedăm nimic al lui Dumnezeu. Dar dimpotrivă, noi avem și vom continua să avem – numai că o primim dela El, și nu prin noi înșine. Pentru că vom fi chiar și dumnezei, dacă vom merita să fim printre cei pe care El i-a declarat, Eu am zis: „Sunteți dumnezei, toți sunteți fii ai Celui Prea Înalt” (Psalm 82:6), și Dumnezeu stă în adunarea dumnezeilor [versul 1]. Dar aceasta vine prin propria Sa grație, nu prin vre-o calitate în noi, pentru că este numai El singur care poate să facă pe cineva dumnezeu” (*Împotriva lui Hermogenes [Against Hermogenes]*, capitolul 5).

Hippolitus (cca. 170-236): „Și tu vei avea un trup nemuritor...Și tu vei fi un companion al lui Dumnezeu, și co-moștenitor cu Hristos, ne mai fiind înrobitor de dorințe sau pasiuni, și nu vei mai fi niciodată consumat de infirmități. Pentru că tu ai devenit Dumnezeu...Acestea [lucruri] le-a promis Dumnezeu să le acorde asupra ta, pentru că tu ai fost deificat, și născut în nemurire...Tu te vei asemăna Lui, în măsura în care vei avea onoarea conferită asupra ta de El. Pentru că Deitatea [prin (această) condescendență] nu micșorează cu nimic divinitatea perfecțiunii Sale divine; făcându-te chiar și Dumnezeu spre slava Sa” (*Respingerea tuturor ereziilor [Refutation of all Heresies]*, Cartea 10, capitolul 30).

Origen (cca. 185-256): „Primul născut din toată creația [Hristos] este primul să fie cu Dumnezeu, și să-și atragă divinitatea pentru

Sine, este o ființă de un grad mai exaltat decât a altor dumnezei în afara Lui, al căror Dumnezeu este Dumnezeu, după cum este scris: „Dumnezeul dumnezeilor, Domnul a grăit și a chemat pământul” (Psalm 50:1, Biblia Ortodoxă Română). A fost prin oficiul primului născut că ei au devenit dumnezei, pentru că El a obținut dela Dumnezeu în măsură generoasă ca și ei să fie făcuți dumnezei, și El le-a comunicat-o conform propriei Sale generozități. Atunci, adevăratul Dumnezeu, este Dumnezeu, și cei care sunt formați după El sunt numai dumnezei, chipuri, cum a fost, a Lui care este prototipul” (*Comentarii asupra Evangheliei lui Ioan [Comentary on the Gospel of John]*, Cartea 2, capitolul 2).

Atanasius (cca. 293-373): „Pentru că El (Hristos) a fost făcut om ca noi să putem fi făcuți Dumnezeu” (*Asupra încarnării Cuvântului [On the Incarnation of the Word]*, capitolul 54, sec. 3).

El [Hristos] a fost Dumnezeu, și atunci a devenit om, și aceea pentru a ne deifica pe noi” (*Patru discursuri împotriva Arianilor [Four Discourses Against the Arians]*, Discursuri 1, capitolul 11, sec. 39).

Augustin din Hippo (cca. 354-430): „Dar El care justifică, se deifică pe Sine, în aceea că prin justificare El face fiii lui Dumnezeu, „le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu” (Ioan 1:12). Dacă noi am fost făcuți fii ai lui Dumnezeu, am fost făcuți de asemenea dumnezei (*Interpretări asupra Psalmilor [Expositions on the Psalms]*, Despre Psalm 50, sec. 2).

Viața în Familia lui Dumnezeu

Mărețul scop pentru care Dumnezeu a creat omenirea este extraordinar de impunător. Și îți dai seama că destinul acesta nu este numai pentru omenire într-un sens general – dar este menit pentru *tine* personal. Dumnezeu vrea să te exalte să împărtășești viața divină cu El și toți copiii Săi.

Dacă Dumnezeu îți deschide mintea la potențialul extraordinar pentru care te-a creat, atunci El te invită să fii printre premergătorii planului Său pentru omenire – să fii fiica sau fiul Său spiritual acum în anticipație a slavei complete care va fi acordată la învierea din morți la reîntoarcerea lui Isus Hristos.

Cine, sunt atunci copiii de astăzi ai lui Dumnezeu? Cine va mai deveni încă parte din familia spirituală nemuritoare a lui Dumnezeu? Cum poți tu, sau oricare dintre noi, să obținem acest destin extraordinar? Și cum va fi viața când vom fi înălțați în final la existența aceasta slăvită?

Intrarea în Familie

Biblia explică cum acei induși în familia nemuritoare a lui Dumnezeu trebuie mai întâi să se pocăiască cu sinceritate de păcatele lor, să fie botezați și să primească darul Sfântului Duh (Faptele Apostolilor 2:38). Prin primirea Duhului Sfânt, ei devin membri convertiți ai corpului spiritual al lui Hristos (1 Corinteni 12:12-13), care este Biserica Sa (Coloseni 1:24). Ei așteaptă învierea la reîntoarcerea lui Hristos, când li se va da nemurirea (1 Corinteni 15:51-54).

Primirea Sfântului Duh este esențială pentru convertire. Apostolul Pavel o spune foarte clar că trebuie să primești Duhul Sfânt pentru a deveni parte din familia lui Dumnezeu și a Bisericii: „Dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui” (Romani 8:9).

Dece acei care nu au Duhul Sfânt nu sunt poporul lui Dumnezeu? Pentru că, așa cum explică Pavel, „Căci toți cei ce sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sunt fii ai lui Dumnezeu” (versul 14). Pavel clarifică relația Duhului lui Dumnezeu cu mântuirea: „Și dacă Duhul Celui ce a înviat pe Isus dintre cei morți locuiește în voi, Cel ce a înviat pe Hristos Isus din morți, va învia și trupurile voastre muritoare, din pricina Duhului Său, care locuiește în voi” (versul 11). Numai acei ce au Duhul lui Dumnezeu vor moșteni viața veșnică. Într-adevăr, este prin Duh că noi suntem născuți în viața spirituală, după cum am văzut mai devreme.

Cum putem noi atunci să primim Duhul lui Dumnezeu? Apostolul Petru explică ce trebuie să facem, „*Pocăiți-vă*”, le-a zis Petru, „și fiecare din voi să fie *botezat* în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfântului Duh” (Faptele Apostolilor 2:38). (Pocăința adevărată și botezul, care deschid calea în familia lui Dumnezeu, sunt explicate în amănunt în broșurile noastre gratuite *Transformându-ți viața – procesul de convertire [Transforming Your Life: The Process of Conversion]* și *Calea spre Viața Veșnică [The Road to Eternal Life]*).

Copiii lui Dumnezeu, atunci, sunt acei care sunt conduși de Dumnezeu prin Duhul Său. Sfântul Duh este puterea și prezența lui Dumnezeu lucrând înăuntrul lor (vezi 2 Timotei 1:6; Psalm 51:11; Filipeni 2:13). Acei care primesc Duhul lui Dumnezeu sunt priviți drept copii ai lui Dumnezeu chiar și în viața aceasta: „Prea iubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu...Oricine are nădejdea aceasta în El, se curățește, după cum El este curat” (1 Ioan 3:2-3).

Totuși, ceea ce suntem acum nu este nimic comparat cu ce vom fi la reîntoarcerea lui Isus Hristos. În momentul acela, copiii credincioși ai lui Dumnezeu vor fi înviați din viața fizică din carne și sânge *la duhuri nemuritoare astfel ca ei să poată împărtăși veșnicia cu El pe planul Lui de existență.*

Un viitor fără comparație

Pavel descrie minunatele schimbări care vor avea loc când morții vor fi înviați: „Tot așa, sunt trupuri cerești și trupuri pământești; dar alta este strălucirea trupurilor cerești, și alta a trupurilor pământești. Alta este strălucirea soarelui, alta strălucirea lunii, și alta este strălucirea stelelor; chiar o stea se deosebește în strălucire de altă stea.

„Așa este și învierea morților. Trupul este semănat în putrezire, și înviază în *neputrezire*; este semănat în ocară, și *înviază în slavă*; este semănat în neputință, și *înviază în putere*. Este semănat trup firesc, și *înviază trup duhovnicesc*. Dacă este un trup firesc, este și un trup duhovnicesc” (1 Corinteni 15:40-44).

Versurile acestea descriu cu adevărat o schimbare extraordinară – de o strălucire și o măreție cum noi abia putem concepe (vezi „Asemănarea cu Dumnezeu [The Likeness of God]” începând la pagina). De aceea Pavel ne spune: „Eu socotesc că suferințele din vremea de acum nu sunt vrednice să fie puse alături *cu slava viitoare, care are să fie descoperită față de noi*” (Romani 8:18; vezi de asemenea 2 Corinteni 4:16-18).

Poți vedea tabloul? Fiind înviat în familia lui Dumnezeu ca chiar copilul lui Dumnezeu, o parte a propriei familii a lui Dumnezeu, este atât de minunat că este inutil să încerci s-o compari cu orice am cunoscut noi vre-odată. Nici o cantitate de încercări, probleme și suferințe în viața aceasta pot să se apropie vre-odată de darul fără preț al vieții veșnice ca copiii glorificați ai lui Dumnezeu în toată asemănarea cu Tatăl și Isus Hristos. Viitorul acesta de necrezut este tot despre ce este viața . De aceea ai fost tu născut.

Nu-i de mirare că Pavel a exclamat: „firea [universul creat, nota traducătorului] *așteaptă cu o dorință înfocată descoperirea fiilor lui Dumnezeu*” (Romani 8:19).

Rolul nostru în Împărăția lui Dumnezeu

Minunata lume de mâine va fi inaugurată la întoarcerea lui Isus Hristos, care va domni ca Împărat al împărățiilor și Domn al domnilor (Apocalipsa 19:16). Fiecare împărăție, putere și guvern vor fi aduse sub controlul Lui divin (Apocalipsa 11:15). El va stabili Împărăția lui Dumnezeu pe pământ. Acesta a fost miezul mesajului Său – evanghelia, sau veștile bune, pe care le-a predicat El (Marcu 1:14-15). (Negreșit să ceri, sau să cobori depe Internet la www.ucg/litlibrary/easteuropean/ , copia ta gratuită a broșurii noastre *Evanghelia Împărăției [The Gospel of the Kingdom]* pentru o înțelegere mai bună a acestei teme centrale atât a mesajului lui Hristos cât și a întregii Biblii).

Acei fii și fiice ale lui Dumnezeu care i-au fost credincioase vor împărtăși în conducerea lui Hristos. Observă ce a promis Hristos: „Celui ce va birui, îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie” (Apocalipsa 3:21). Acelor care vor birui li se va da răspunderea ca regi și preoți în Împărăția aceasta (Apocalipsa 1:5-6).

Viitorul acesta uimitor a fost descris mai devreme în Vechiul Testament. Spre exemplu, profetului Daniel i-a fost dată o viziune a lui Hristos primind Împărăția Sa dela Dumnezeu Tatăl.

„M-am uitat în timpul vedeniilor mele de noapte, și iată că pe norii cerurilor a venit unul ca un fiu al omului; a înaintat spre Cel îmbătrânit de zile și a fost adus înaintea Lui. *I S'a dat stăpânire, slavă și putere împărătească, pentru ca să-i slujească toate popoarele, neamurile, și oamenii de toate limbile.*

Stăpânirea Lui este o stăpânire vecinică, și nu va trece nicidecum, și împărăția Lui nu va fi nimicită niciodată,

„Dar domnia, stăpânirea și puterea tuturor împărățiilor cari sunt pretutindeni supt ceruri, *se vor da poporului sfinților Celui Prea Înalt*. Împărăția Lui este o împărăție vecinică, și toate puterile Îi vor sluji și-L vor asculta!” (Daniel 7:13-14. 27). Din nou, „*sfinților Celui Prea Înalt*” – adică, acei care sunt sfințiți și puși de o parte, ca sfinți, însemnând toți adevărații adepți ai lui Dumnezeu – *vor fi regi și conducători cu Isus Hristos*.

Conducerea aceasta divină împărțită peste națiunile fizice ale pământului va avea o structură administrativă etajată. Spre exemplu, ni s-a spus că Regele David va servi din nou ca conducător peste întreg Israelul în timp ce celor 12 apostoli ai lui Hristos li se va da conducerea asupra celor 12 triburi individuale ale Israelului (Ieremia 30:9; Exekiel37:24-25; Matei 19:28). Și va fi mai departe gradare sub acestea și în guvernarea altor națiuni.

Una dintre parabolele lui Hristos ne dezvăluie că cu cât mai mult progresează slujitorii lui Dumnezeu în serviciul Lui în viața aceasta în proporție cu puterile lor, cu atât mai mare va fi autoritatea lor în Împărăția ce va să vină – aici fiind reprezentată de fiecare fiind plasat peste un număr diferit de orașe (Luca 19:11-27). Astfel, în timp ce acei din familia lui Dumnezeu, vor împărtăși proprietatea pământului și îl vor conduce împreună, este evident că sub Isus Hristos ei vor avea grade diferite de răspundere administrativă. Însă, fiecare poziție va fi plină de măreție și slavă dincolo de orice imaginație.

Mai uimitor decât domniul peste națiunile fizice este faptul că chiar și îngerii vor fi supuși copiilor slăviți ai lui Dumnezeu. Așa cum a scris Pavel: „Nu știți că sfinții vor judeca lumea? ... Nu știți că noi vom judeca pe îngeri?” (1 Corinteni 6:2-3). Într-adevăr, Evreii 2 spun, Dumnezeu „nu unor îngeri a supus El lumea viitoare, despre care vorbim” (versul 5) – dar mai de grabă, așa cum o fac clar versurile următoare, ființelor omenești înălțate în familia lui Dumnezeu, cu Isus Hristos premergător în moștenirea aceasta (versurile 6-13; compară cu 1:13-14).

Cum putem noi, numai niște ființe omenești, să sperăm că Dumnezeu Tatăl și Isus Hristos vor împărtăși cu noi vre-odată răspunderea aceasta de necrezut? Cu siguranță că noi nu vom putea s-o facem niciodată în timp ce suntem încă ființe omenești fără putere, imperfecte. Într-adevăr, după cum o arată atât de multe scripturi, noi va trebui să fim schimbați.

Pavel explică: „Ce spun eu, fraților, este că nu poate carnea și sângele să moștenească Împărăția lui Dumnezeu; și că, putrezirea nu poate moșteni neputrezirea. Iată, vă spun o taină: nu vom adormi toți, dar *toți vom fi schimbați*, într-o clipă, într-o clipeală din ochi, la cea din urmă trâmbiță. Trâmbița va suna, *morții vor învia nesupuși putrezirii, și noi vom fi schimbați*” (1 Corinteni 15:50-52).

De fapt, ar trebui să recunoaștem că Împărăția lui Dumnezeu nu este numai dominionul lui Dumnezeu, pe care ființele omenești îl vor împărtăși într-o bună zi. Dar, ocupă de asemenea un *plan de existență* – fiind schimbați să trăim viața cu Tatăl și Hristos în nivelul Lor.

Merită să notăm că termenul de Împărăție este folosit uneori să clasifice anumite nivele de existență. Aici este o împărăție a mineralelor, o împărăție a plantelor, împărăția animalelor și, la vârful creației fizice, împărăția omenească.

Deasupra acestora, pe tărâmul spiritual este împărăția îngerilor. Și deasupra tuturor este Împărăția lui Dumnezeu. Dumnezeu intenționează să înalțe omul din împărăția omenească, peste împărăția îngerilor, în *Împărăția lui Dumnezeu*. Într-adevăr, într-un sens ultim, Împărăția lui Dumnezeu este sinonimă cu familia conducătoare a lui Dumnezeu, toți membrii căreia vor împărtăși întreaga fire a lui Dumnezeu.

Perfecționat în caracter iubitor

Guvernarea lui Hristos și a adepților Săi glorificați va fi vast diferită de guvernarea îndurată de obicei de lumea aceasta. Ei vor servi ca adevărați slujitori publici în loc de exploatare ai omenirii.

Isus a descris felul de conducere dătătoare, de slujire, iubitoare, care va caracteriza pe acei ce vor conduce împreună cu El: „Împărații Neamurilor domnesc peste ele; și celor ce le stăpânesc, li se dă numele de binefăcători. Voi să nu fiți așa. Ci cel mai mare dintre voi, să fie ca cel mai mic; și cel ce cârmuiește, ca cel ce slujește” (Luca 22:25-26).

Dumnezeu creează nu numai o familie de regi, dar regi care *sunt slujitori*, regi care vor trece *binecuvântări* asupra celor pe care îi slujesc. Așa cum ne spune Proverbe 29:2, „Când dreptii domnesc se bucură poporul” (Biblia Ortodoxă Română). *Întreaga lume* se va bucura sub domnia dreaptă a familiei lui Dumnezeu!

Caracterul lui Dumnezeu este bazat pe dragoste – revărsare de grijă pentru alții – atât de mult încât Biblia ne spune că „Dumnezeu *este dragoste*” (1 Ioan 4:8-16). Caracterul iubitor al lui Dumnezeu este evident în toți copiii Săi. Caracterul acela iubitor este ceea ce îi distinge pe adevărații copiii ai lui Dumnezeu – ceea ce dezvăluie cine face cu adevărat parte din familia Sa. Așa cum a scris apostolul Ioan: „Prin aceasta se cunosc copiii lui Dumnezeu și copiii diavolului. Oricine nu trăiește în neprihănire, nu este dela Dumnezeu; nici cine nu iubește pe fratele său” (1 Ioan 3:10).

Isus a propovăduit la fel: „Ați auzit că s-a zis: „Să iubești pe aproapele tău, și să urăști pe vrăjmașul tău.” Dar Eu vă spun: Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc, și rugați-vă pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc, *ca să fiți fii ai Tatălui vostru care este în ceruri*;...Voi fiți dar desăvârșiți, după cum și Tatăl vostru cel ceresc este desăvârșit” (Matei 5:43-45, 48).

Practicarea dragostei dumnezeiești de copiii înviați, nemuritori ai lui Dumnezeu va produce minunata lume a viitorului. Dumnezeu perfecționează atitudinea de dragoste și milă în fii și fiicele Sale care sunt primele fructe ale recoltei Sale spirituale a omenirii (Iacov 1:18). Ei vor fi copiii potriviți familiei Sale, copii care vor demonstra restului omenirii că supunerea legii lui Dumnezeu este modul corect de viață.

Dumnezeu creează în copiii Săi caracterul Său sfânt și drept – obiceiul de viață, gravat prin obicei, de a alege calea dreaptă, calea dragostei, chiar împotriva tentației și a dorinței egoiste. Viața prezentă în trupurile omenești fizice, temporare este terenul nostru de pregătire spre sfârșitul acesta, un timp pentru copiii lui Dumnezeu ca să-și dezvolte caracter drept – ca să devină ca Tatăl și Hristos în minte și stil de viață.

Să fii sigur, că nu există nici un mod în care Dumnezeu ne va umple cu puterea Sa nemuritoare și atotputernică dacă noi nu suntem întru totul îndreptați în direcția Sa, umblând umili în calea Sa de dragoste și de slujit a altora (pentru alții). Din fericire, Dumnezeu, când ne supunem Lui, ne ajută să creștem în calea aceasta în cursul întregii noastre vieți. Și când suntem în întregime transformați în asemănarea Lui la înviere, vom avea caracterul iubitor perfect al Lui ca al nostru propriu.

Nici o urmă nu va fi lăsată a caracterului egoist al firii omenești – numai dragoste totală, altruistă și grijă pentru alții întocmai cum are Dumnezeu. Astfel va fi o armonie perfectă între toți cei din familia lui Dumnezeu. Și cu grijă totală pentru binele celor guvernați. Familia lui Dumnezeu va domni peste îngeri și toate ființele omenești încă neschimbate.

Asemănarea cu Dumnezeu

În Genesa 1:26, Dumnezeu a zis: „Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră” – pluralul ‚nostru’ și ‚noastră’ denotă pe amândoi Dumnezeu Tatăl și Cuvântul care avea să se nască mai târziu încarnat ca Isus Hristos (Ioan 1:1-3, 14). Ce se înțelege aici prin chipul și asemănarea lui Dumnezeu?

Mai important, Dumnezeu ne-a făcut ca el în calitățile de minte, cum ar fi gândirea abstractă, emoțiile, creativitatea și plănuitul. Dar cuvintele ebraice folosite aici privesc *forma* și *apariția* actuală. Cuvântul *tselem* („imagine”) are sensul unei statui, în timp ce *demuwth* („asemănarea”) se referă la similaritatea fizică.

Totuși, cum ne spune Ioan 4:24: „Dumnezeu este Duh.” Cuvântul grec tradus ca ‚duh’ aici și în alte părți ale Noului Testament este *pneuma*. În Vechiul Testament, cuvântul ebraic tradus ‚duh’ este *ruach*.

Amândouă aceste termene pot însemna de asemenea ‚vânt.’ Pentru că vântul este fără formă, unii dispută că duhurile imateriale nu pot avea formă și substanță. Totuși, în multe locuri din Scriptură Dumnezeu și duhurile angelice sunt descrise ca având forme corporale. Astfel se pare că duhurile trebuie să fie capabile să aibă formă și substanță – și Dumnezeu Tatăl și Hristos au aceeași formă și asemănare ca ființele omenești care sunt făcute după Ei la un nivel material mai jos.

Comparația cu ‚vântul” vine dela faptul că duhul este invizibil ochiului omenesc dacă nu se manifestă fizic. De asemenea, duhul poate exista și într-o stare fără formă, peste tot, așa cum este Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, umplând întregul univers (Ieremia 23:24).

Dumnezeu a apărut în formă omenească câtorva oameni din Vechiul Testament (Genesa 18; 32:24, 30; Exodul 24:9-10; Iosua 5:13-15). În manifestările acestea, totuși, Dumnezeu nu Și-a dezvăluit în

întregime slava Sa strălucitoare pentru că intensitatea ei ar fi fost de neîndurat. Așa cum i-a spus Dumnezeu lui Moise, „Fața nu vei putea să Mi-o vezi, căci nu poate omul să Mă vadă și să trăiască!” (Exodul 33:20). Totuși Moise, protejat de puterea lui Dumnezeu, a fost permis să vadă din spate forma radiantă a lui Dumnezeu (versul 23).

Câteva viziuni supranaturale din Biblie ne dau licăriri în apariția extraordinară a lui Dumnezeu în splendoarea Lui supremă. Profetul Ezekiel a înregistrat ceea ce a văzut el în vis: „Deasupra cerului care era peste capetele lor, era ceva ca o piatră de safir, în chipul unui scaun de domnie; pe acest chip de scaun de domnie se vedea ca un chip de om, care ședea pe el. Am mai văzut iarăș o lucire de aramă lustruită ca niște foc, înlăuntrul căruia era omul acesta, și care strălucea de jur împrejur; dela chipul rărunchilor lui până sus, și dela chipul rărunchilor lui până jos, am văzut ca un fel de foc, și de jur împrejur era înconjurat cu o lumină strălucitoare. Ca înfățișarea curcubeului, care sta în nor într'o zi de ploaie, așa era și înfățișarea acestei lumini strălucitoare, care-l înconjura. Astfel era arătarea slavei Domnului. Când am văzut-o, am căzut cu fața la pământ, și am auzit glasul Unuia care vorbea” (Ezekiel 1:26-28).

Aparițiile lui Dumnezeu în Vechiul Testament nu au fost ale lui Dumnezeu Tatăl, pentru că Ioan 1:18 ne spune clar despre El: „Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu” și Isus a zis „Voi nu I-ați auzit niciodată glasul, nu I-ați văzut deloc fața” (Ioan 5:37). În schimb acestea au fost aparițiile lui Isus Hristos înainte de viața Lui omenească. Din nou, Tatăl și Fiul împărtășesc același chip și asemănare.

În cartea Apocalipsa a Noului Testament, apostolul Ioan L-a văzut pe slăvitul Isus Hristos ca „cineva, care semăna cu Fiul omului, îmbrăcat cu o haină lungă până la picioare, și încins la piept cu un brâu de aur.

Capul și părul Lui erau albe ca lâna albă, ca zăpada; ochii Lui erau ca para focului; picioarele Lui erau ca arama aprinsă, și arsă într-un cuptor; și glasul Lui era ca vuietul unor ape mari. ...și fața Lui era ca soarele, când strălucește în toată puterea lui” (versurile 1:13-16).

Aceasta este o descriere limitată a înfățișării lui Dumnezeu pe care ființele omenești o vor avea de asemenea în întregime când vor fi slăviți în învierea la viața veșnică – când „Cei înțelepți vor străluci ca strălucirea cerului, și cei ce vor învăța pe mulți să umble

în neprihănire vor străluci ca stelele, în veac și în veci de veci” (Daniel 12:2-3). Atunci, complet în înfățișarea lui Dumnezeu, vom putea să ne îndeplinim responsabilitatea noastră uluitoare de a exercita dominion peste – sau să-L ajutăm pe El în administrația – vastității creației Sale. Acesta este viitorul pe care Dumnezeu l-a plănuțit pentru tine, destinul *tău*. Dacă îl primești în brațe în întregime cu o inimă supusă și ascultătoare și rămâi un adept dedicat și credincios al lui Dumnezeu și învățăturilor Sale cum sunt dezvăluite în Sfintele Scripturi.

Încă mai mult de venit

După cum s-a arătat mai sus, poporul convertit al lui Dumnezeu din epoca aceasta, sfinții Lui, sunt primele fructe, pârga, recoltei Sale spirituale a omenirii. Ei sunt numiți *primele fructe* în recunoașterea faptului că îi vor urma mai mulți. Analogia aceasta este derivată din anul agricol al vechiului Israel, unde o recoltă de primăvară era urmată de o recoltă de vară târzie și toamnă.

Ciclul acesta agricol și evenimentele legate de el, sunt comemorate în festivalurile anuale pe care Dumnezeu le-a dat Israelului – ca un tablou al pașilor progresivi în marele Său plan de mântuire. (Pentru a afla mai mult despre acestea, cere negreșit, sau coboară depe Internet la www.ucg.org/litlibrary/easteuropean, broșura noastră gratuită *Planul Zilelor Sfinte ale lui Dumnezeu: Promisiunea de Speranță pentru Omenire [God's Holy Day Plan: The Promise of Hope for All Mankind]*.)

În timpul celor 1000 de ani de domnie a lui Isus Hristos și a sfinților Săi peste toate națiunile (Apocalipsa 20:6), reprezentată de marele festival al recoltei de toamnă, Festivalul Corturilor sau Festivalul Culesului, lumea de pe pământ va fi învățată calea mântuirii și până la urmă aproape toți o vor îmbrățișa – astfel ca să se alătore sfinților mai târziu în slavă și adăugați familiei lui Dumnezeu.

Urmând perioada aceasta este timpul ultimei judecăți, când toți cei care au trăit vre-odată fără înțelegerea corectă a adevărului lui Dumnezeu li se va da singura lor ocazie reală pentru mântuire și slăvire (compară Apocalipsa 20:5, 11-12; Matei 11:21-24; Ezekiel 37:1-14).

Planul lui Dumnezeu este a tot cuprinzător. În timpul acesta vasta majoritate a ființelor omenești vor primi ocazia pentru viața veșnică. Amintește-ți, Dumnezeu, Mântuitorul nostru, voiește ca toți oamenii să fie mântuiți” și dorește „ca nici unul să nu piară, ci toți să vină la pocăință” (1 Timotei 2:4; 2 Petru 3:9). Prin minunatul Său plan, întreaga omenire va avea ocazia să afle adevărul lui Dumnezeu, să vină la păcăință și să primească mântuirea. (Adevărul acesta minunat este explicat în amănunt în broșurile noastre gratuite *Ce se întâmplă după moarte? [What Happens After Death?]* și *Rai și Iad: ce învață Biblia în realitate? [Heaven and Hell: What Does the Bible Really Teach?]*), pe care le poți cere, sau coboară depe Internet la www.ucg.org/litlibrary/easteuropean.

Atunci, așa cum dezvăluie Apocalipsa 21, va fi un cer și un pământ nou – și orașul Nou Ierusalem se va coboară pe pământ din cer, capitala universului și locuința veșnică a lui Dumnezeu. În sfârșit, Dumnezeu Tatăl și Isus Hristos vor co-exista cu oamenii, acum slăviți ca

copiii divini ai lui Dumnezeu. Versul 7 ne încurajează cu cuvintele acestea uluitoare: „Cel ce va birui, va moșteni aceste lucruri. Eu voi fi Dumnezeuul lui, și el va fi fiul Meu.”

Așa cum am văzut dela început, „toate lucrurile” înseamnă întregul univers și tărâmul spiritual. Noi vom avea o locuință permanentă cu Dumnezeu în Noul Ierusalem, dar nu vom fi limitați acolo sau pe pământ – sau chiar în galaxia aceasta. În schimb, vom avea libertatea să ne bucurăm de întregul univers, pe care îl vom poseda împreună cu Dumnezeu Tatăl, Isus Hristos și restul familiei divine.

Bine-nțeles că s-ar putea, întocmai cum vor fi nivele diferite de responsabilitate administrativă peste națiuni în timpul celor 1000 de ani de domnie a lui Hristos și a sfinților Săi, ca membrii slăviți ai familiei lui Dumnezeu în mod asemănător să aibă regiuni diferite de supraveghere prin tot universul. Cu mai mult de 100 de bilioane de galaxii a 100 de bilioane de stele, va fi suficientă responsabilitate pentru fiecare!

În orice caz, noi vom putea călători instantaneu oriunde în cuprinsul universului – cu viteza gândului – întocmai cum poate Dumnezeu, să-l înfrumusețăm și să-l extindem sub îndrumarea Tatălui și a lui Hristos. Pentru că vom împărtăși puterea și mintea lor infinite. Ca să cităm din nou cuvintele lui Pavel, „Lucruri, pe cari ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit, și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile, pe cari le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-l iubesc” (1 Corinteni 2:9).

Bucurii și plăceri pentru veșnicie

Viitorul acesta este atât de transcendent în importanța și însemnătatea lui încât este imposibil să îl cuprindem cu mintea în întregime! Adevărul este că nici noi nu știm tot ce vom simți când în sfârșit vom locui în slava splendidă cu Dumnezeu și cu toată omenirea pocăită în epoca ce are să vină, precum Dumnezeu încă nu a dezvăluit-o și noi probabil nu am putea-o cuprinde cu mințile noastre limitate.

Dar noi putem fi siguri că nu va fi niciodată plictisitoare și neinteresantă. Va fi întotdeauna plină cu noi oportunități și viață cu bucurii. În Psalm 16:11 Regele David s-a rugat lui Dumnezeu, „Îmi vei arăta cărarea vieții; înaintea Feței Tale sunt *bucurii nespuse*, și *desfătări vecinice* în dreapta Ta.”

Menționându-l pe David ne aduce din nou înapoi unde am început, cu reflectările lui din Psalm 8:3-4: „Cînd privesc cerurile-lucrarea mâinilor Tale-luna și stelele pe cari le-ai făcut, îmi zic: „Ce este omul, ca să Te gîndești la el? Și fiul omului, ca să-l bagi în seamă?”

Biblia ne-a arătat de ce are Dumnezeu atîta grijă pentru omenire: El ne-a plănuit un viitor uimitor. Noi am văzut că destinul nostru final, scopul existenței noastre, este *să devenim copiii divini ai lui Dumnezeu*, care este Tatăl nostru. El dorește să-și împărtășească chiar viața Lui cu noi – dorind ca în final noi să moștenim nu numai *tot ce are El*, dar chiar și *tot ce este El*. Este posibil ca orice altceva să fie mai măreț decât aceasta? Ce poate cineva să-și dorească mai mult decât aceasta?

Nu subestima niciodată valoarea vieții tale. Te-ai născut ca să devii unul dintre copiii divini ai lui Dumnezeu. Te-ai născut ca să primești chiar caracterul și firea Lui, și, eventual, viața veșnică la nivelul Lui de existență. *Te-ai născut ca să devii un membru slăvit, nemuritor al familiei lui Dumnezeu* – să trăiești și să domnești cu Tatăl și Hristos în bucurie fără sfârșit, să strălucești ca stelele în veci vecilor.

Acesta este destinul tău de necrezut! Să dea Domnul să-ți acorde o inimă doritoare să-ți predați viața ta Lui astfel ca să poți primi darul Lui incomparabil!

ADRESELE POȘTALE DIN ÎNTREAGA LUME

AMERICA DE NORD, DE SUD ȘI CENTRALĂ

Statele Unite: United Church of God
P.O. Box 541027
Cincinnati, Ohio 45254-1027
Telefon (513) 576-9796 Fax (513) 576-9795
Web site: www.gnmagazine.org
E-mail: info@ucg.org

Canada: United Church of God-Canada
Box 144, Station D
Etobicoke, ON M9A 4X1 Canada
Telefon: (905) 876-9966, (800) 338-7779
Fax: (905)876-0569
Web site address: www.ucg.ca

Bahamas: United Church of God
P.O. Box N8873, Nassau, Bahamas
Telefon: (242) 324-3169 Fax: (242) 364-5566

Martinique: Eglise de Dieu Unie-France
127 rue Amelot, 75011 Paris, France

Zonele vorbind spaniola:
Iglesia de Dios Unida, P.O. Box 541027
Cincinnati, OH 45254-1027, U.S.A.
Telefon: (513) 576-9796 Fax: (513) 576-9795
E-mail: info@ucg.org

EUROPA

Țările din Benelux (Belgia, Olanda și Luxemburg):
P.O: Box 93, 2800 AB Gouda, Olanda

Insulele Britanice: United Church of God
P.O. Box 705
Watford, Herts, WD 19 6FZ, England
Telefon: 020-8386-8467 Fax: 020-8386-1999
Web site: www.goodnews.org.uk

Franța: Eglise de Dieu Unie-France
127 rue Amelot, 75011 Paris, France

Germania:
Vereinte Kirche Gottes/Gute Nachrichten
Postfach 30 15 09, D-53195 Bonn, Germany
Telefon: 0228-9454636 Fax: 0228-9454637

Italia: La Buona Notizia, Chiesa di Dio Unita
Casella Postale 187, 24121 Bergamo Centro, Italy
Telefon și Fax: (+39) 035-452-3573
Web site: www.labuonanotizia.org
E-mail: redazione@labuonanotizia.org

Scandinavia: Guds Enade Kyrka
P.O. Box 3535, 111 74 Stockholm, Sweden
Telefon: +44 020-8386-8467
E-mail: [sverige@ucg.org](mailto: sverige@ucg.org)

AFRICA

Africa de Est: Kenya, Tanzania și Uganda:
United Church of God – Africa de Est
P.O. Box 75261, Nairobi, 00200 Kenya
E-mail: kenya@ucg.org
Web site: www.ucgeastafrica.org

Ghana: P.O. Box 3805 Kumasi, Ghana
E-mail: ghana@ucg.org

Malawi: P.O. Box 32257, Chichiri, Blantyre 3, Malawi
Telefon: 085-22717; E-mail: malawi@ucg.org

Mauritius: P.O. Box 53, Quatre Bornes, Mauritius

Africa de Sud: United Church of God, Southern Africa
P.O. Box 2209, Beacon Bay, East London 5205,
South Africa
Telefon and Fax: 043-748-1694 E-mail: rsa@ucg.org

Zambia and Malawi: United Church of God
P.O. Box 3393, Paulington, Mutare, Zambia
E-mail: zimbabwe@ucg.org

REGIUNEA PACIFICULUI

Australia și Papua Noua Guinee:
United Church of God-Australia
GPO Box 535, Brisbane, Qld 4001, Australia
Telefon: 07 55 202 111 Free call: 1-800-356-202
Fax: 07-55-202-122
Web site: www.ucg.org.au E-mail: info@ucg.org.au

Fiji: United Church of God
P.O. Box 11081,
Laulala Beach Estate, Suva, Fiji

Noua Zeelandă: United Church of God
P.O. Box 22, Shortland St., Auckland, 1014, New Zealand
Telefon: Toll Free 0508-463-763
Web site: www.ucg.org.nz E-mail: info@ucg.org.nz

Tonga: United Church of God - Tonga
P.O. Box 127, Nuku'Alofa, Tonga

ASIA

Toată cu excepția Filipinelor:
United Church of God
P.O. Box 541027
Cincinnati, OH 45254 - 1027
Telefon: (513) 576-9796 Fax: (5 13) 576-9795
Web site: www.ucg.org E-mail: info@ucg.org

Filipinele: P.O. Box 81840
DCCPO, 8000 Davao City, Philippines
Telefon and Fax: +63-82 224-4444
Cell/text: +63-918-904 -4444
Web site: www.ucg.org.ph E-mail: info@ucg.org.ph

TOATE ZONELE ȘI NAȚIUNILE NEMENȚIONATE

United Church of God, P.O. Box 541027
Cincinnati, OH 45254 - 1027
Phone: (513) 576-9796 Fax: (5 13) 576-9795
Web site: www.ucg.org E-mail: info@ucg.org

Dacă dorești să afli mai mult...

Cine suntem: Această literatură este publicată de Biserica Unită a lui Dumnezeu, o Asociație Internațională, care are pastori și congregații prin toată lumea.

Noi ne trasăm originea la Biserica pe care a înființat-o Isus devreme în secolul I, a.d. Noi urmăm aceleași învățături, doctrine și practice stabilite atunci. Însărcinarea noastră este să proclamăm întregii lumi ca un martor evanghelia sosirii Împărăției lui Dumnezeu și să învățăm toate națiunile să observe ceea ce a poruncit Hristos (Matei 24:14; 28:19-20).

Gratis: Isus Hristos a zis: „Fără plată ați primit, fără plată să dați” (Matei 10:8). Biserica Unită a lui Dumnezeu oferă aceasta precum și alte publicații gratis. Noi te invităm să ceri abonamentul tău gratis la revista The Good News (Veștile Bune) și să te înscrii la cursul de 12 lecții (Curs de studiu al Bibliei) de asemenea gratis și fără nici o obligație.

Noi suntem recunoscători membrilor bisericii, pentru donațiile și zeciuellile lor, și a altor susținători care contribuie voluntar să suporte această muncă. Noi nu solicităm publicul general pentru donații. Însă contribuții care să ne ajute să împărtășim cu alții acest mesaj de speranță sunt bine venite. Toate fondurile sunt revizuite anual de o companie independentă de contabilitate.

Consilieri personali la dispoziție: Isus a poruncit urmașilor Săi să hrănească oile Sale. (Ioan 21:15-17). Ca să ajute să satisfacă această poruncă, Biserica Unită a lui Dumnezeu are congregații prin întreaga lume. În aceste congregații credincioșii se adună ca să fie instruiți din Evanghelie și să își țină tovărășie.

Biserica Unită a lui Dumnezeu este dedicată înțelegerii și practicii creștinismului Noului Testament. Noi dorim să împărtășim modul de viață a lui Dumnezeu cu aceia, care în mod sincer, caută să se închine și să urmeze pe Mântuitorul nostru, Isus Hristos.

Pastorii noștri sunt disponibili pentru sfaturi, să răspundă la întrebări și să explice Biblia . Dacă dorești să iei legătura cu un pastor sau să vizitezi una dintre congregații, te rugăm să ne scrii la una dintre adresele cele mai apropiate sau ia legătura prin telefon.

Pentru informații suplimentare: Poți folosi calculatorul tău să intri la locația World Wide Web pe Internet. Adresa www.gnmagazine.org îți dă acces la informații generale, numere trecute de The Good News (Veștile Bune), broșuri și multe altele.

Pentru coborârea broșurilor direct de pe Internet folosește adresa următoare:
www.ucg.org/litlibrary/easteuropean/index.htm